

OLYMPIJSKÝ VÍTĚZ

Milena Balcarová

Městská knihovna v Praze

půjčuje

knihy, audioknihy,
obrazy, deskové hry...

nabízí prostory pro

samostatné studium,
skupinová setkání,
přednášky, konference...

pořádá

autorská čtení, přednášky,
koncerty, filmové projekce,
akce pro děti...

poskytuje online služby

e-knihy, digitalizované dokumenty,
přednášky, kurzy...

podporuje tvoření v kreativních dílnách

DOK16 pro práci se dřevem a papírem
Atelier pro šití a vyšívání

Suterén pro 3D tisk, knižní vazbu, kaligrafii a pyrografii

mlp.cz
e-knihovna.cz
knihovna@mlp.cz
facebook.com/knihovna

Olympijský vítěz
Veselohra o třech jednáních

Milena Balcarová

Znění tohoto textu vychází z díla [Olympijský vítěz](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím A. Neubert v Praze v roce 1940.

Text díla (Milena Balcarová: Olympijský vítěz), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), není vázán autorskými právy.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uvedte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 24. 1. 2024.

OBSAH

OSOBY	6
PRVNÍ JEDNÁNÍ.....	7
DRUHÉ JEDNÁNÍ.....	37
TŘETÍ JEDNÁNÍ	79

OSOBY

HELENA SMITHOVÁ
KITTY BROWNOVÁ
KASAKO TOYAMA
TOMY WARDEN
FRED STEEPENS
PASTOR BERTHERY-CLYVE
PABLO MOLES
DŮSTOJNÍK
MASÉR
TRENÉR
1. STEWARD
2. STEWARD
1. NÁMOŘNÍK
2. NÁMOŘNÍK
DÁMA
PÁN
OBECENSTVO

Všechna jednání na tichomořském parníku.

PRVNÍ JEDNÁNÍ

Parník „Kapitán Jefferson“, linka San Francisco–Sydney, zakotvil v druhé polovině cesty v přístavu města Suvy na souostroví Fidži. Na scéně je část nejvyšší paluby, v pozadí kus loďní architektury s širokým středním vchodem, kterým je viděti hlavně ve druhém jednání dvoje dveře do dvou krajních kajut. Příchody z pravého a levého pozadí kolem kajut, vpravo i vlevo zábradlí, modrý horizont v prvním jednání se siluetou majáku, přístavního jeřábu nebo pod. Vlevo v popředí dvě lehátka, vpravo stolek a několik skládacích židliček. Stříška proti slunci.

Když se opona zvedne, STEWARD rozkládá složená lehátka a židle. Svítí slunce, je tropické ráno. Z nitra lodi vyjde DŮSTOJNÍK, rozhlédne se, podívá se na hodinky. STEWARD ho zdraví.

DŮSTOJNÍK (*lehce odpoví*): Sedm čtyřicet.

STEWARD (*s pohledem na hodinky*): Přesně, pane.

DŮSTOJNÍK: Proč to rozkládáte? Většina pasažérů je na souši.

STEWARD: Jistě se brzy vrátí. Je takové horko, pane.

DŮSTOJNÍK (*kývne*): V deset odjíždíme.

STEWARD: V deset, pane.

DŮSTOJNÍK lehce salutuje a odchází vlevo.

Zprava přijde FRED STEEPENS. Je to stoprocentní civilista, trochu ledabylého zevnějšku, spíše nehezky, rozhodně nesportovní. Kouřivá lulku, jen výjimečně cigarety. Je mu 30 let, ale vypadá spíše starší. Vejde, rozhlédne se, nahlédne do cedulky, kterou má v ruce, jde ke kabinám v pozadí.

FRED: 313, 312. Správně. (Otvírá.) Halo, příteli!

STEWARD: Prosím, pane.

FRED: Mohl byste mi zařídit, aby někdo vyndal ty spojovací dveře?

STEWARD: Hlásil jste to v kanceláři, pane?

FRED: Ovšem. Včera večer.

STEWARD: Dobrá, pane, zařídím to.

FRED zavře kajuty a jde dopředu k STEWARDOVI, rozloží si sám jednu židličku a posadí se.

FRED: Do desíti tu stojíme?

STEWARD: Do desíti, pane.

FRED: Až přinesou zavazadla, sám je rozdělím. Něco přijde dolů na druhou palubu.

STEWARD: Dobře, pane.

FRED: Na celé lodi jak po vymetení. To jsou všichni ve městě?

STEWARD: Někteří ještě spí.

FRED: Je časně.

STEWARD: Pro toho, kdo se začne bavit teprve po večeři, časně, pane.

FRED: Máte pravdu, příteli. Ale to není náš případ. Spal jsem devět a půl hodiny. Safra! Jako kojeneček.

STEWARD (*je hotov a chystá se odejít*): Mám pánovi přinést snídani na horní palubu?

FRED: Ne, ne, sejdu do jídelny. Poslyšte, příteli...

STEWARD: Prosím, pane.

FRED: Je vůbec na „Kapitánu Jeffersonu“ nějaký pasažér, který nejede na olympiádu?

STEWARD: Ano, pane.

FRED: Opravdu? Kde je, prosím vás?

STEWARD: Jistě už také nespí. Je to pastor Berthery-Clyve z Blackalu v Queenslandu, jezdí každé tři roky ke své sestře do Oaklandu v Kalifornii.

FRED: Pěkný výlet.

STEWARD: Však také na něj strádá dovolenou i peníze celá tři léta.

FRED: Znáte se s ním dobře, jak se zdá.

STEWARD: Pastor Berthery nejede nikdy jinou lodí než „Kapitánem Jeffersonem“.

FRED: Zvláštní záliba. Je pravidlem na této lodi dopravovati sportovce z jednoho kontinentu na druhý?

STEWARD: Nikoliv, pane. Většinou máme na lince obchodníky s vlnou a frigidairy na čerstvé ústřice.

FRED: Pro vás je tedy tahle olympiáda příjemnou změnou?

STEWARD: Do jisté míry, pane. Pro stewarda menší než pro pastora Bertheryho.

FRED: Jak je to možné, že jsem si toho vašeho pastora dosud nevyšiml?

STEWARD: Mohu vám ho ukázat, pane. Vidíte, přichází nahoru. Byl už jistě ve městě.

FRED: Ach tenhle, toho znám – nevyšiml jsem si, že je to kněz.

STEWARD: Má kajutu také na třetí palubě.

BERTHERY je prošedivělý statný muž, má něco selského v postavě a ušlechtilého v tváři. Vchází zleva, STEWARD ho zdraví.

STEWARD: Pan Steepens by se s vámi rád seznámil, pane.

BERTHERY: Prosím. (*K FREDOVI.*) Jsem vám k službám, pane, Berthery.

FRED: Velmi laskavé od vás. Steepens. Dr. Frederic Steepens.

BERTHERY: Tak? Doktor? V seznamu cestujících nemáte svého akademického titulu?

FRED (*s úsměvem*): Nikoli. Nerad vzbuzuji nedůvěru, pane pastore.

BERTHERY: Jděte. Jaké divné nápady máte.

FRED: Docela vážně. Činím tak jen v zájmu svého povolání.

BERTHERY: Zvláštní. A jaké je tedy vaše povolání?

FRED: Bohužel, nesouvisí za mák s mým titulem. Jsem manager. Manager Tomy Wardena, slyšel-li jste už to jméno.

BERTHERY: Obávám se, že nikoliv.

FRED: Je to slavné jméno, pane pastore. Souvisí s mistrovstvím světa.

BERTHERY: Ó, nenapínejte mne. Jaké mistrovství, prosím?

FRED: Plavec.

BERTHERY: Tak? Plavec? Vskutku také důvod k slávě tohoto světa.
Jak že se jmenuje?

FRED: Warden. Tomy Warden.

BERTHERY: Tomy – Thomas Warden, chcete říci?

FRED: Inu, to máte jako s mým titulem. Také jméno Thomas se nehodí k povolání. Tomy je především krásný Tomy, potom Tomy Warden a pouze na průkaz totožnosti Thomas Warden.

BERTHERY: Zvláštní.

FRED: Ujišťuji vás, že veliké většině lidí se to zdá být docela přirozené. Potrpí si na to, být intimní se svými miláčky.

BERTHERY: Věc vkusu, není-li pravda? Kde jste studoval, pane Steepensi?

FRED: V Anglii.

BERTHERY: Není možná! Vy nejste Američan?

FRED: Považte! Medik s klinickou praxí u profesora Möritsche.

BERTHERY: Těší mne, pane. Jsem opravdu rád, že jsem vás poznal. Ale abychom neodbočili. Jak jste se, prosím vás, dostal z Evropy na „Kapitána Jeffersona“?

FRED: Přirozeně přes Ameriku.

BERTHERY: Přirozeně.

FRED: Zajímá-li vás ovšem taková historie.

BERTHERY: Velice, jen pokračujte, prosím.

FRED: Nevydělával jsem ještě ve svých 28 letech ani cent. Živila mě matka. Říká se tomu vědecká kariéra. Náhodou se mi naskytl dobrý obchod. Doprovázet sportovní mužstvo do Ameriky. Jako lékař. Výborně placené místo, výlet přes oceán – jel jsem. Považte tu náhodu: moje mužstvo bylo nejlepším závodním mužstvem. Byli to vskutku samí znamenití chlupci, a poněvadž jsem měl mezi nimi jakous takous autoritu, stal jsem se také poněkud slavným.

BERTHERY: Jděte?

FRED: Skutečně. Noviny si opatřily zprávy o vedení mého mužstva a začaly je nazývat Steепенsovým mužstvem. Tato popularita mně vynesla nové zaměstnání. U Wardena. Moje mužstvo odjelo do Anglie beze mne a já přes Palm Beach, Indianopolis, Chicago, Salt Lake City a Frisko na olympiádu do Sydney.

BERTHERY: Pěkné. Připadáte si vlastně jako na výletě?

FRED: Skutečně, ačkoli trvá ten výlet už dva roky. Trochu mnoho na člověka, který se rozhodl udělati v životě kus pořádné práce.

BERTHERY: Máte svou práci rád?

FRED: Od čtrnácti let jsem dělal biologické pokusy.

BERTHERY: Proč se tedy držíte té své sportovní slávy?

FRED: Člověka nějakou dobu okouzluje vydělávat hodně peněz.

BERTHERY: Byla to ostatně také medicína, která založila vaši popularitu.

FRED: Medicína? Ne, ne, pane. Mám o medicíně lepší mínění než vy, ačkoliv jsem ji studoval. Ostatně, k čemu by byla medicína mladým zdravým lidem? Disciplína, pane, ne medicína. A to Steepensovo mužstvo udělal Fred Steepens, tvrdohlavec, a ne dr. Frederic Steepens, asistent prof. Mörische. Proto také neužívám svého titulu.

BERTHERY: Dokonce jej uchováváte v tajnosti?

FRED: Tak jest. Jako nějaká zkrachovaná existence, která schovává vzpomínky na svou lepší minulost a jednoho dne neodolá a najde si člověka, jemuž se jimi může pochlubit.

BERTHERY: Vskutku jste hledal takového člověka? A mne jste našel? Ani nevíte, jakou radost jste mi udělal. Vida, jak člověk sám sebou je předurčen k svému povolání.

FRED: Nemínil jsem vás obtěžovat nějakou zpovědí.

BERTHERY: Ani mne nenapadá. Mám jen jednu ctižádost na světě:
zasloužit si důvěry.

FRED: Tolik vám záleží na lidech?

BERTHERY: Záleží přece všechno jen na nich a jen od nich – a já tu
jsem pro ně.

FRED: Zapomínáte na Boha.

BERTHERY (*vrtí hlavou*): Mýlíte se. Také je miloval.

FRED (*s úsměvem*): Ten váš!

BERTHERY: Ten jediný.

FRED: Nikdy jsem nebyl pobožný, víte?

BERTHERY: To nevadí.

FRED: Pastorovi Ralleymu v koleji jsem připravil mnohou trpkou
chvíli...

BERTHERY: A co já se navyváděl...

FRED: Ale s vámi bych si rád častěji popovídal, pane pastore.

BERTHERY: Kdy vám napadne, pane. Nepůjdeme k snídani?

FRED: Velmi rád.

BERTHERY (*na odchodu*): Znáte tu anekdotu, jak ti námořníci přišli poprvé za dva měsíce na pevninu?

Odejdou středními dveřmi do nitra lodi. Jejich hlasy a smích ještě zní. Zleva vejde HELENA s PABLEM. HELENA je mladá, elegantní, samostatná žena. PABLO MOLES je zelený mladík širokých ramen, ještě domýšlivější než se sluší na jeho krásu, oblečený téměř tak bezvadně jako tenorista Velké operety.

HELENA: Neříkala jsem to? Pusto a prázdno. Tohle je nejkliďnější paluba. Sem je možno chodit na zotavenou.

PABLO: Tady jste vždycky, když vás není možno nalézt?

HELENA: Bůh vás chraň, abyste mne chodil hledat.

PABLO: Ani kdybych se choval skromně a tiše a usadil se jen opodál?

HELENA: Ani to ne. Leda že byste si přál, abych na vás měla zlost.

PABLO: To bych tedy nechtěl.

HELENA: Tak vidíte. Vy ještě neznáte kouzelné slovíčko, kterým jedině se lze dostat do mé přízně. Prosím, posadíme se, ne?

Usednou u stolku.

PABLO: To slovíčko tedy neznám. Které to je?

HELENA: Distance.

PABLO: Ó, to je studené slovo.

HELENA: Jen na první pohled. Jsou mi příjemní jen ti muži, kteří to slovíčko znají. Rozumíte, Pablo?

PABLO: Dokonale. – Škoda.

HELENA: Jaká škoda, prosím vás?

PABLO: U vás tedy – předpokládáme-li nejlepší chování – je možno dostat se jen do kategorie příjemných mužů?

HELENA: Asi tak.

PABLO: A potom?

HELENA: Potom? Nevím. Kdoví, je-li vůbec nějaké potom. I tak je to ale lepší než nic, ne? – Nuže, abychom se dostali k věci. (*Vyjme z kapsy nebo z kabelky zápisník a plnicí pero.*) Co mám vlastně o vás napsat? Udělala jsem takový malý úvod... Tady je to: Pablo Moles, nejvážnější soupeř Wardenův na palubě „Kapitána Jeffersona“ – souhlasí?

PABLO (*směje se*): Doufám.

HELENA: Původem Španěl z Bahie, umístil se poprvé ve sportovních hrách v Rio de Janeiro, přede dvěma léty byl vyslán do Spojených států, kde získal stříbrnou medaili, a v Palm Beach se dostal až do finále v zápase o mistrovství světa. Souhlasí?

PABLO: Souhlasí.

HELENA: Slíbil jste mi nějaké anekdoty – to s tím filmováním – potřebovala bych to udělat zábavnější. Poslala jsem už 14 interviewů z lodi a zakládám si hlavně na tom, že není jeden jako druhý. A pak, věřte mi, Pablo, mám-li z vás udělat vycházející hvězdu, musím o vás hlavně vědět hodně nediskrétností.

PABLO: Což o to. Povím vám toho.

HELENA: Ani to nemusí být všechno pravda.

PABLO: Ale smí to být pravda?

HELENA: Beze všeho.

PABLO: Tak třeba tu hroznou švandu, jak jsem se v Palm Beach seznámil s Wardenem. On tam měl totiž vášnivou ctitelku...

HELENA: Ale aby se to dalo tisknout.

PABLO: A tak. Ale to vy už nějak uděláte. – Tak vám... *(Za scénou se ozve pokřik KITTY BROWNOVÉ: Heleno! Heleno!)* Ó já, teď vám to nedopovím.

HELENA: Proč?

PABLO: Nemožno. Paní Kitty...

KITTY (*svůdná a extravagantní žena neurčitého věku. Vejde*): Ach, bože, vy jste tady?

PABLO a HELENA: Dobré jitro, paní Kitty.

KITTY: Dobré jitro. Hledám vás už půl hodiny. Věřila byste, že už jsem dobré dva roky nebyla tak časně vzhůru? Kdy jste snídala, drahoušku?

HELENA: Už dávno.

KITTY: A zůstala jste na lodi, nebo jste se šla také podívat do města? Já měla pocit, jako bych se byla podruhé narodila, když jsem zas viděla opravdovou, rostoucí palmu v ulicích a opravdové pozemské bláto. A je to přeci sotva deset dní, co jsme opustili pevninu.

HELENA: Zvláštní město, vidíte?

KITTY: Já byla v kavárně zrovna u přístavu, drahouškové, to je úleva, když nemusíte jíst banány s konzervovou šlehačkou! Proč jste nešel s námi, Pablo?

PABLO: Slečna Helena byla tak laskavá...

KITTY: A tak, slečna Helena! – Odoláte mu, Heleno?

HELENA (*směje se*): Pokouším se.

KITTY: To se vám nepodaří! Pablo Moles chce porazit Tomyho! Je vytrvalost sama.

HELENA: Myslím, že u mne již rezignoval.

PABLO: Ne, ne, nevzdám se nikdy.

HELENA: To je typ, co Kitty?

KITTY: Nebezpečný muž, Heleno.

HELENA: Máte s ním zkušenosti, Kitty?

KITTY: Ó, ne, ne.

PABLO: Vaše vina, madame.

KITTY: Ó díky, díky. Ten typ už znám. Ale nevyrušila jsem vás, drahouškové? Vy něco píšete, Heleno?

HELENA: Chtěla jsem od Pabla interview.

KITTY: Ach! Slavný muž na obzoru. (*K PABLOVI.*) Drahoušku, máte už teď nehorázné štěstí u žen. Co budete dělat potom? Jak to vydržíte, ubohý příteli?

PABLO (*vážně*): Vy tedy nevíte, paní Kitty, co já všechno vydržím.

KITTY: Nevím, ale dovedu si to představit.

PABLO: Vy musíte mít fantazii!

KITTY: Úžasnou, drahoušku. Uvážíte-li, že moje fantazie přežila čtyři manželství...

PABLO: V tom je kus heroismu.

KITTY: Připadám si někdy jako Jeanne d'Arc. Víte, to zanícení, ten věčný zápal pro věc... A po všech zklamáních a porážkách znovu do boje. Toho je schopna jen žena.

PABLO: Paní Kitty, vy jste můj člověk!

KITTY: Vidíte! Jenomže vy jdete za rekordem a já za ideálem.

HELENA: Kdo je to?

KITTY: Jak to, kdo?

HELENA: Ten ideál?

KITTY: Heleno, nebuďte cynická. Můj ideál mužství je povznesen nad všecko, co lze pojmenovati jménem.

PABLO: Ach, jak vám rozumím.

KITTY: Muž vynikající tělesně, jiskřícího ducha a okouzující milostné oddanosti.

PABLO: Ach, Kitty!

KITTY (*zase docela jiným tónem*): Co je vám, Pablo?

PABLO: Kitty, zkuste to se mnou.

KITTY: Ubohý drahoušku! Škoda, že je ráno!

PABLO: Takový detail, Kitty, co na tom záleží?

KITTY: Ale já jsem ráno vždycky docela střízlivá!

PABLO: Jste rozkošná.

KITTY: Samozřejmě. Ale večer jsem žádoucí!

PABLO: Ó –!

KITTY: Počkejte, Pablo, zeptá-li se večer, co jsme dělali ráno.

PABLO: Poslouchám vás, krásná paní.

KITTY: Ráda bych vás o něco poprosila, drahoušku.

PABLO: Rozkazujte, paní Kitty.

KITTY: Přineste mi koktejl!

PABLO: S radostí. Martini?

KITTY: Třebas. (*PABLO odběhne středem, KITTY přisedá blíž k HELENĚ.*) Jistě tak hned nepřijde, doufám alespoň, že najde v bufetu některou z žen svého srdce.

HELENA: Jak jste obětavá, Kitty. Nechtěla bych teď koktejl za nic na světě.

KITTY: Stojí mi za to, ujišťuji vás, drahoušku. Mám vám tolik co říci. A pak, trochu alkoholu po ránu mi znamenitě svědčí. Dostanu zas elán do života.

HELENA: Ten vy nepotřebujete, Kitty.

KITTY: A jak, drahoušku, jsem tak vyčerpaná, ujišťuji vás. To všechno zavinił můj poslední muž. Kdybyste věděla, jaký skandál mně vyvolal v Palm Beach, a těch nepříjemností potom! Ostatně, jen jeho vinou jsem přišla o muže, kvůli němuž jsem se rozvedla.

HELENA: Jeho vinou? Takový byl intrikán?

KITTY: Kdepak intrikán. Byl to výrobce manžetových knoflíků. Neuvěřitelný puritán. Domnívám se, že mně byl věrný po celá dvě léta našeho manželství.

HELENA: Skutečně? A vy?

KITTY: Já také, ovšem. Jenomže to není tak pozoruhodné, my ženy jsme v podstatě věrné bytosti. A pak, taková oddanost zavazuje, není-liž pravda? Mohu vám říci, že mě můj poslední muž

dojímal. Opravdu. Ale to není zdravý stav. Je to lepší, než když vás v jednom kuse dopaluje, ale zdravé to není. Představte si, že s těmi rozjitřenými city přijedete do Palm Beach a uvidíte tam muže, který odpovídá vašemu ideálu. Krásného muže – že jen vidět ho je štěstí. A že ten muž vás miluje tak, jak vás dosud nikdo nemiloval. – Co byste učinila, Heleno?

HELENA: Nikdy bych se neprovdala za manželové knoflíky, kdyby mě dojímalý sebe více. A s ideálem bych se milovala, co by srdce ráčilo, a nikdo by do toho neměl co mluvit.

KITTY: Ovšem. To jste vy. Ale já jsem narozena pro legalitu. Je to strašná vlastnost, drahoušku, přivede člověka do lidských řečí, ale nemohu si pomoci. Beru si za muže každého svého milence.

HELENA: Každého?

KITTY: Skoro každého.

HELENA: Proč jste si nevezala toho posledního?

KITTY: Vidíte, zde jsme právě u mé největší bolesti. – Ztratil se mi, drahoušku. Můj muž zahájil střemhlav rozvodovou při, můj advokát stál na tom, že se mnou musí mluvit, odjela jsem z Palm Beach, a když jsem se vrátila – za 18 dní, drahoušku, byl to nadlidský výkon, uvědomíte-li si vzdálenost – když jsem se tedy vrátila, byl pryč.

HELENA: Zvláštní! A nezanechal adresy?

KITTY: Ó ano! Jenomže jsem ho podle ní nenašla.

HELENA: Chudinko!

KITTY: Ted' mi snad věříte, že můj nervový stav byl strašný, po takovém zklamání.

HELENA: Věřím vám, Kitty. Člověk je v takových chvílích docela na dně.

KITTY: Což vy! Vy jste vtělená rozvaha! Vám se jistě nic takového nepříhodilo.

HELENA: Mně? (*Zasměje se suše.*) Neřekla byste? A vidíte, měla jsem také svého krásného muže, Kitty. Zůstala jsem kvůli němu v Americe. Moje stipendium bylo dávno spotřebováno, svým evropským přátelům jsem nesměla na oči... Žila jsem s ním skoro dvě léta, Kitty. (*Pauza.*) Také zapomněl udat adresu.

KITTY: Uličník! Proč jste po něm nepátrala?

HELENA: Nebyl na to čas, Kitty. Zbylo mi po něm všeho všudy 28 dolarů. Musela jsem se poohlédnout po nějakém zaměstnání.

KITTY: Už o něm víte?

HELENA: Víím.

KITTY: Uvidíte ho brzy?

HELENA: Snad.

KITTY: Snad ho nemáte ještě ráda?

HELENA: Nevím. Až ho uvidím.

KITTY: Na olympiádě? (*HELENA trochu rozpačitě přisvědčí.*)
Opravdu? Víte, že já také? Víte, že proto tam jedu? Ó, to mne
opravdu dojíhá! Jaká souběžnost osudů, Heleno! Vidíte, my
jsme předurčeny k přátelství.

HELENA: Pouhá náhoda, Kitty.

KITTY: Jmenujte to, jak chcete, Heleno, je to úžasné! A co uděláte,
drahoušku, najdete-li ho?

HELENA: To kdybych věděla.

KITTY: Pomstíte se mu ovšem?

HELENA: Jak?

KITTY: Vezmete si ho za muže.

HELENA (*směje se*): To už asi sotva! Což vy byste si vzala toho
uprchlíka?

KITTY: Já? Já si ho vezmu. – Žádného svého muže jsem si nebrala
s takovou chutí jako tohoto.

HELENA: A nebude-li chtít?

KITTY: Vy ho neznáte, drahoušku.

HELENA: A co potom?

KITTY: Pak se už nedám rozvést. Bude mým posledním mužem.

HELENA: Vy jste statečná žena, Kitty.

KITTY: Vidíte!

PABLO (*přichází středními dveřmi s koktejlem*): Drahá paní Kitty, odpustíte mi, že to tak dlouho trvalo? Nemohli probudit barmana za nic na světě, myslil, že toneme, bylo to skutečně k popukání.

KITTY: Díky, drahoušku, neomlouvejte se, my stejně víme, že vás tam někdo sváděl.

PABLO: Ach – paní Kitty. To mně tedy křivdíte. Ale dověděl jsem se znamenitou novinku, dámy. Představte si: v tomto hnízdě přistoupí nový pasažér, viděl jsem dole kufry. Ale jméno jsem na žádném nenašel.

HELENA: Kdo by to mohl být? Někdo známý? Závodník?

PABLO: Prý závodník. Steward nevěděl jméno, to víte, ničemu nerozumí ten chlap. Říkal jen, že ho čekali už na Tahiti, ale tam dostali zprávu, že přistoupí až zde na Suvě. A veze si dámu, protože má placené dvě kajuty.

BERTHERY (*vstupuje zprava*): Dobré jitro, mé dámy!

HELENA: Ach, pastor Berthery – budou anekdoty!

BERTHERY: Ráno vypravuji jen podobenství, slečno Smithová, vaše vina, je-li vám to k smíchu.

HELENA: Bavíte také tak dobře svoje věřící?

BERTHERY: V duchu doby. Půl litru legrace, osminku pravdy, lžičku poučení a kapičku ctnosti. Protřepej s ledem a podávej po snídani. (*Napodobí mixéra, poukazuje zároveň na KITTIN koktejl.*)

KITTY (*směje se*): Řekněte, pastore, jsou u vás v Queenslandu všichni kněží takoví světáci?

BERTHERY: Chtěla jste říci světci, paní Kitty?

KITTY: Ó ne. Přece bych vám veřejně nekřivdila?

HELENA a PABLO se smějí a pomalu odejdou dokončit svůj interview.

BERTHERY: Všichni jsou takoví pořádní chlapi, kteří se nebojí vypravit se do výšky 3000 metrů za chlapíkem, kterému lavina přerazila nohy, kteří dovedou porovnat v špinavé taverně dvacet pomlácených venkovanů, a kteří se také dovedou vykoupat ze všech let, po které načichli ovčím sýrem a vyrovnat se hladce s půvabnou dámou, která celý život jedla jen smetanu tohoto světa.

KITTY: To mám být já, drahý Berthery? Ach bože! Smetanu tohoto světa! Vidíte, jak je to všechno klamné! Jsem přece tak nešťastná!

BERTHERY: Ovšem, jak byste mohla být šťastna?

KITTY: Jak? Mohla bych být velmi snadno šťastna, tomu ovšem vy nerozumíte, Berthery.

BERTHERY: Možná, že nerozumím. Ale nejste. Musil bych vás nejprve naučit, jak se to dělá.

KITTY: Ó, já dovedu být šťastná! Šíleně.

BERTHERY: To je příliš mnoho.

KITTY (*neposlouchá ho*): Ale chybí-li některé předpoklady...

BERTHERY: Je nutno obejít se bez nich.

KITTY: Ptejte se srdce, může-li se obejít.

BERTHERY směje se srdečně.

KITTY: Vy nedokážete brát mne vážně, Berthery. Zlobím se na vás.

BERTHERY: Ale ne! – Ne! To se vám jen zdá. Ve skutečnosti vám za mák nezáleží na tom, co myslí a říká starý Berthery.

KITTY: Máte pravdu, nezáleží – a přece se zlobím.

BERTHERY (*jako důvěrné sdělení*): To je dobře. Když se zlobíte, začnete být docela přirozená.

KITTY: Vy jste protivný, Berthery! Ach, vy jste nesnesitelný! (*Najednou se zapomene zlobit a směje se.*) Víte, co je nového? Nastoupí nový pasažér. Tady, na Fidži. Představte si. Co je možno čekat od takového hnízda?

BERTHERY: Nevydržíte dlouho s jedněmi lidmi, Kitty.

KITTY: Máte pravdu. Ráda vidím nové tváře a k smrti ráda poslouchám nové osudy. Mám ráda lidi, Berthery.

BERTHERY: Zvláště jejich mužskou polovičku.

KITTY: Tak vidíte, jaký jste. Snažím se být hrozně hodná a vy jste špičatý. Ano, špičatý.

BERTHERY: Ale mně se to na vás líbí, paní Kitty. Vem to nešť, když je to pravda. Ta vaše komedie je tak neviňoučká - vy nedovedete nic utajit.

KITTY (*popotahuje dojetím*): Máte pravdu! Všechno na mne hned praskne.

BERTHERY: Musíte být teď rozumnější.

KITTY: Tak hloupý muž by se mi nelíbil, Berthery, aby nikdy nic nepoznal.

BERTHERY (*směje se*): Mohl by být tak chytrý, že byste se bála něco mu provést.

KITTY: Já bych se asi nebála, drahoušku.

BERTHERY: A což kdyby vás zaměstnal, abyste neměla tolik času na sebe?

KITTY: Za nic na světě bych neprodávala manžetové knoflíky. Opravdu. Ani kdyby mne mučili!

BERTHERY (*směje se*): Jsou ještě jiná zaměstnání, mnohem zajímavější, paní Kitty. Například moje, podívejte. Jsem přítelem a rádcem několika set lidí, z nichž každý je docela jiný a každý svým způsobem zajímavý.

KITTY: Berthery! Já přece nemohu být farářem v Austrálii!

BERTHERY: Ne, to je pravda. Ale bavilo by vás to.

KITTY: Leda na onom světě, Berthery.

PABLO (*přiběhne zleva s HELENOU*): Paní Kitty, nový pasažér. Už ho přivezli, u schůdků je neproniknutelná tlačeníce – pojdte se podívat.

HELENA: Kitty, já už viděla „ji“, průvodkyni neznámého muže. Je to Japonka. Víte co? Vsaďte se o barvu pána!

KITTY: Sázím na černého. O moji kytici, kterou mně daroval Berthery, když jsme přistáli.

HELENA: Já na bílého. O můj parfém.

PABLO: To je tedy hazardní hra.

HELENA: Nemám tak drahé parfémy jako vy, příteli. Kromě toho jsem jista, že vyhraji.

KITTY: Ó, to není fair play. Vy jste ho už viděla!

HELENA: Ne, opravdu. Ale Japonky nemilují černochoy.

KITTY: Pojdme se raději podívat.

BERTHERY (*PABLOVI, dámy už zacházejí doleva*): Člověk by mýsl, že se vracíte při nejmenším z arktické výpravy. Na lodi je několik set lidí.

PABLO: Ty už známe z paměti, drahý pastore. (*Jde za dámami.*)

BERTHERY (*vrtí hlavou*): Myslíte? A ten jeden to má vytrhnout? (*Posadí se na jedno lehátko, obrátí ho eventuálně vůbec zády k obecenstvu a vytáhne nějaké americké noviny.*)

FRED (*vejde zprava s DŮSTOJNÍKEM a NÁMORŇNÍKEM*): Tyhle dveře, prosím vás, mezi těmi dvěma kajutami. (*Otvírá č. 313.*)

DŮSTOJNÍK: Vysadit?

FRED: Prosím.

NÁMOŘNÍK vejde do kajuty.

DŮSTOJNÍK (NÁMOŘNÍKOVI): Dolů do skladiště. Pozor, aby se nepoškodily. *(Odchází s FREDEM od kajut.)* Tohle jsou nejkrásnější kajuty, pane Steepensi. A vzdáleny společenských místností, to se vám jistě výborně hodí...

DŮSTOJNÍK a FRED zajdou vlevo, nevšímajíce si BERTHERYHO. Z kajuty vyjde NÁMOŘNÍK s vyndanými dveřmi a zajde středem.

KASAKO *(přiběhne zprava s TOMYM; drobounká snědá dívka s šikmýma očima, je oblečena jednoduše jako japonské studentky v Americe):* To jsme jim báječně uklouzli, Tomy, vid'?' Proč se na nás řítilo tolik lidí?

TOMY *(elegantní, krásný muž, trochu nedbalý, ale sluší mu to):* Fred asi vyžvanil, že to jsem já, kdo zde přistoupí na loď.

KASAKO: Fred? Kde je ten tvůj Fred?

TOMY: To bych také rád věděl.

KASAKO: Byl přece ráno v hotelu.

TOMY: Ale vrátil se na loď obstarat zavazadla. Tak kde je někdo, k čertu? *(Všimne si BERTHERYHO, který se zvedá ze svého lehát-*

ka.) Promiňte, pane, ale nemohl byste mi říci, kde jsou nějakí lidé na tomhle parníku? Potřeboval bych aspoň stewarda, aby mi našel zavazadla, kajuty a mého tajemníka.

BERTHERY: Ach, vy račte být nový pasažér? To se povedlo. Všichni se šli na vás podívat, jako byste byl, promiňte, cvičená opice. Dokonce jste už byl předmětem sázek, pane.

TOMY: To znám, pane, to znám. Útrapy slavných lidí. Otrava, pane, říkám vám. Vida, sázeli! Na co, nevíte? Na postup? Nebo na čas?

BERTHERY: Ta sázka, myslíte? Na barvu, pane.

TOMY: Na barvu? Jak to?

BERTHERY: Jste-li bílý, nebo černý, víte?

TOMY: Což nevěděli, kdo přijede?

BERTHERY: Ovšem že ne, pane.

TOMY: Hlupáci! A tomuhle říká Steepens reklama. Fuj!

FRED (*vejde rychle středem*): Tomy, kde k čertu vězíte? Hledám vás po všech patrech.

TOMY: Nekřičte, Fredy, a ukažte mi kajuty.

FRED: Jste u nich. 313, 312. Klidnější místo nenajdete na celé lodi.

TOMY: Dobrá. A zavazadla?

FRED: Hned tu budou. Doufám, že jsem je rozdělil dobře.

TOMY: Co jste rozdělil?

FRED: Zavazadla. Slečno, račte se mnou, ukáži vám vaši kajutu.

TOMY: Co blázníte, člověče?

FRED: Slečna má 542 na druhé palubě.

KASAKO: Tomy to nedovolí.

TOMY: Poslyšte, Steepensi, chtěl jsem dvě kajuty, rozumí se vedle sebe.

FRED: Ale vždyť my jsme vedle sebe, Tomy.

TOMY: Nedělejte špatné vtipy. Slečna se nastěhuje sem, do vaší kajuty.

FRED: Lituji velice, ale slečna se sem nenastěhuje. Zůstane v té kajutě, kterou jsem jí vykázal, nebo nedělám managera, Tomy. Starejte se o sebe sám. Jedete na olympiádu, nebo na svatební cestu?

TOMY: Hm! Tak jdi, broučku.

KASAKO (brečí): Já přijdu za tebou, Tomy, neboj se!

FRED: Nechci vám nic vyčítat, Tomy, ale nemám ve smlouvě, že bych měl obveselovat vaši přítelkyni.

TOMY: Budte rád, Fredy, že je jen jedna.

Za scénou hluk. „Šli tudy, určitě, pojdte, dámy.“ „Co by dělali na třetí palubě?“ „Steward řekl, že tam mají kajuty.“ Zleva vyjde HELENA a KITTY, vidí současně TOMYHO.

HELENA a KITTY (zvolají každá svým způsobem): Tomy!

Tableau! Obě to zpozorují a pochopí. Malá chvíle rozpaků.

KASAKO (s otázkou): Tomy?

TOMY: Vystoupit! Vystoupit! (Řítí se zpět, vtom siréna, hluk lodního šroubu.)

FRED: Pozdě! Jedeme! Potřebujete ještě něco, Tomy?

TOMY: Ne. To mi stačí.

Opona.

DRUHÉ JEDNÁNÍ

Paluba „Kapitána Jeffersona“ téhož dne večer. Na širém moři. Nádherný tmavomodrý horizont s hvězdami jižní polokoule. Nárazy vln a hučení strojovny nepatrně podmalovává hluboký klid. Vlevo na lehátku odpočívá HELENA v půvabné letní večerní robě. Zdola, ze společenských místností parníku, zazní chvílemi hudba. Středem od kajut vejde STEWARD, nese velkou kytici exotických květin, jaké by mohly růst na souostroví Fidži. Hledá někoho. Uzřev světlé šaty v lehátku, zeptá se diskrétně:

STEWARD: Slečna Smithová, prosím?

HELENA (*trhne sebou, vyrušena*): Ano. Co je?

STEWARD (*jde blíže, v té chvíli se objeví a středních dveří postava TOMYHO*): Mám vám odevzdat květiny, slečno.

HELENA: Mně? Od koho?

STEWARD: Od paní Brownové. Slečna vyhrála nějakou sázku.

HELENA (*tiše se směje*): Ach tak. Ano, docela správně. Děkuji vám.

STEWARD (*se ukloní a odchází, u dveří se srazí s TOMY WARDENEM*):
Dobrý večer, pane.

TOMY: Dobrý večer.

HELENA zaslechla hlas TOMYHO, ohlédne se. TOMY přichází k ní a zůstane stát nad jejím lehátkem.

TOMY (po pauze): Ready.

HELENA (se zasměje): Ach tak! Ty čekáš scénu? Ach, Tomy, ty mne opravdu za mák neznáš. Nic na světě mne nepřinutí, abych si zkazila tak krásnou noc. Ani ty ne.

TOMY: Ty jsi báječné děvče, Heleno. Tak se to škrtně, ano?

HELENA: Beztoho už se to promlčelo.

TOMY: A jak si žiješ?

HELENA: Ujde to. Mám zaměstnání, dokonce dost výnosné, píšu do novin.

TOMY: A jinak?

HELENA: Jinak?

TOMY: Máš tady někoho, jak je vidět. (Ukáže na květiny.)

HELENA (nejprve s humorem): Tohle myslíš? (Pak ale zahraje malou stupnici rozpačitosti a řekne): To přece nic neznamená. Muži jsou tak pošetilí.

TOMY: Je dokonce nějaký nesmělý, ani si nepřišel pro uznání za ty květiny.

HELENA (*smějíc se*): Jsou také jiní muži než ty, Tomy. A co ty? Milenek spousty, jak jsem viděla?

TOMY: Čekáš, že se budu omlouvat?

HELENA: Bůh chraň! Zajímá mě, jak se z toho dostaneš. Tady hned dvě najednou – a já ještě ke všemu.

TOMY (*pokrčí rameny*): Náhoda.

HELENA: Skoro nehoda, vid'?

TOMY: Kitty přece nemůžeš počítat, to je stará historie.

HELENA: Stará historie? No ovšem, člověk si musí zvyknout na to, jak tobě čas běží. Utíká ti o poznání rychleji než ostatním lidem. Pro mne byla Kitty úplná novinka, o té maličké ani nemluvím.

TOMY: Opravdu jsi o tom nevěděla? Ku podivu, jak málo lidí o tom ví, ani do novin se to nedostalo. A byl ti to skandál, nedovedeš si představit.

HELENA: Ale dovedu. A kde máš tu poslední?

TOMY: Fred mne poslal spát a vzal si ji zatím sám na starost. Předpokládám, že ji ukládá do postele, aby měl jistotu.

HELENA: Tak? To je tedy metoda pana Steepense? Měla jsem pravdu tenkrát, když jsi trénoval do Palm Beach. Osvědčilo se to. Jenomže jsi mně proto utekl.

TOMY: Řekla jsi, že je to vyřízeno.

HELENA: Neboj se, mě to zajímalo jen tak – odborně...

TOMY: Ten druhý je také závodník?

HELENA: Co ti na tom záleží?

TOMY: Zajímá mne to; nu, Heleno, jsme přece takoví kamarádi, vždycky jsem ti všechno o sobě pověděl...

HELENA: Nuže – není závodník. Závodníků mám už dost.

TOMY: Opravdu? (*Nakloní se k ní.*) Nelži, Heleno.

HELENA: Víš to asi líp než já!

TOMY: To bych řekl, že to vím. Ty jedna – vychovatelko! (*Už ji drží v náručí.*) Ještě řekni, že jsi na mne docela zapoměla, ty... (*Líbá ji.*)

HELENA: Ne, docela ne, Tomy...

TOMY: A že tu nejsi jen proto, aby ses se mnou sešla... (*Líbá ji.*)

HELENA: Ano, to je pravda, jen proto, Tomy...

TOMY (vítězně): Tak vidíš, ty rozumná dámo, kdo to nakonec vyhraje, co? Co ses mě natrápila s tréninkem. Utekl jsem a vyhrál jsem, vidíš? Víš, že jsi pořád krásná, Heleno? Pojď ke mně, rychle, než přijde Fred. Zhasneme, bude myslit, že spím. Ale musíme být zticha, než usne, on dal vysadit dveře, mizera. (Vede HELENU ke dveřím první kajuty.)

HELENA: Ale jsi v tréninku, Tomy, měl bys jít opravdu spát! (Jen tak, aby se nelekl.)

TOMY: Už zase začínáš? Je to snad tvoje starost? Tak mlč! (Odvádí ji do kajuty, když se středem, právě u kajut, vynoří FRED.)

FRED (tváří se nevině a zívá): Hrome. Vy jste ještě vzhůru, Tomy?

TOMY: Vy už jdete spát, Fredy?

FRED: No a jak!

TOMY: Nepůjdu spát.

FRED: Že ne? Tak dobrou noc. Dobrou noc, slečno. (Zajde do kajuty.)

TOMY: Co ten mizera zamýšlí, že ani nic nenamítal?

HELENA: Už toho má asi s tebou dost.

FRED: To bych mu přál. Kde máš kajutu, Heleno?

HELENA: Proti hlavnímu schodišti.

TOMY: Necháš otevřeno?

HELENA: Ano. Neklepej a rychle vejdi.

TOMY: Dobrá. Projdu se několikrát po palubě a přijdu.

Oba odejdou, HELENA spěchá napřed.

FRED vyjde opatrně ze své kajuty a dívá se za nimi, pak přejde nervózně, luskně prsty, přemýšlí, co dělat. Vtom zprava tichounce přiběhne KASAKO v japonském kimonu a malounkých slaměných střevíčkách a míří k Wardenově kajutě. FRED se jí postaví do cesty.

FRED: Kampak, slečno?

KASAKO: Jéje. To jste vy, pane Steepensi?

FRED: Neslíbila jste mi před deseti minutami, že půjdete spát?

KASAKO: Ale já půjdu spát, určitě – jenomže...

FRED: Jenomže jinam, já vím. – Slečno, k panu Wardenovi vás nemohu pustit. Spí.

KASAKO (*žalostně*): Spí?

FRED: Má objednaného maséra na šest hodin ráno. V půl sedmé jde do bazénu. Uznáte sama, že má na spaní nejvyšší čas.

KASAKO: Nemohla bych se aspoň podívat...

FRED: Vyloučeno.

KASAKO: ... jak spí. Nevzbudím ho, opravdu!

FRED: Spí jako jindy. Už jste ho viděla.

KASAKO: A prosím vás, pane Steepensi, má aspoň...

FRED: Co má mít?

KASAKO: Svůj růžový polštářek?

FRED: Pod pravým uchem? Má.

KASAKO: A prosím vás, pane Steepensi...

FRED (*něco mu napadlo, zamaskuje to*): Málem bych byl zapomněl. Slečna Smithová chtěla s vámi mluvit. Je to Wardenova kamarádka, pojdte k ní.

KASAKO: Ale já ji neznám!

FRED: To nic nevádí. Ona je na vás hrozně zvědavá. Pojdte. Vy se nudíte, ona se nudí, budete se spolu bavit.

KASAKO: Ale...

FRED (*táhne ji*): Jen pojdte, dovedu vás tam.

KASAKO: Ale prosím vás, pane Steepensi, vzpomněl si na mne aspoň, než usnul?

FRED: No jéje! Měl jsem co dělat, aby mi za vámi neutekl. (Vleče ji pryč, doleva, kudy předtím odešla také HELENA.)

KITTY (přijde zprava, rozhlédne se, jde ke dveřím TOMYHO kajuty a zlehka zaklepá. Podruhé a trochu silněji a tiše, ale naléhavě zavolá): Tomy! (Když se nic neozývá, zkusí vzít za kliku kajuty, ta se otevře, KITTY tam nakoukne, chvilenuku váhá, načež rychle vejde a zavře za sebou.)

TOMY a FRED vejdou zleva.

TOMY: Vy jste nejnesnesitelnější chlap, kterého znám.

FRED: Říkal jsem vám to již v Palm Beach, Tomy, byl jste to vy, který si zamlouval, že musím být vaším managerem.

TOMY: Byl jsem blázen. Vyhrál jsem to v Palm Beach bez vás, a vyhrál bych to i na olympiádě bez vás.

FRED: Ale určitě. Já jsem beztoho nikdy nechápal, co na mně máte.

TOMY: Kdybyste za mnou aspoň nelezl na každém kroku.

FRED: Zač mne vlastně platíte, Tomy?

TOMY: Určitě ne za to, abyste vodil v noci tu japonskou holku do cizích kajut.

FRED: Co se zlobíte, Tomy, vždyť jste tam nebyl!

TOMY: Nebyl, nebyl, ale měl bych tam být.

FRED: Tak? A neřekli jsme si, že se před olympiádou sejdeme na „Kapitánu Jeffersonovi“, a že se od té chvíle podvolíte všemu, co budu na vás chtít?

TOMY: Přes den. Přes den, pane Steepensi. V noci máte volno. Dávám vám v noci volno. To se o mne nemusíte vůbec starat.

FRED (*už se směje*): To nejde, Tomy. Buď chcete vyhrát a budete dělat, co já budu chtít...

TOMY: Fredy, kamaráde, ještě tři dny.

FRED: Vyloučeno.

TOMY: Tak už jen dneska. Pak dost. Na mé čestné slovo.

FRED: Ne.

TOMY: Vy jste darebák, Fredy. Lump a vyděrač! A já půjdu spát!

FRED: Tak vidíte.

TOMY (*u kajuty*): Už vás mám plné zuby, pane. A trénovat nebudu. Vykašlu se na to, abyste věděl.

FRED: Dobrá. Dobrou noc, Tomy.

TOMY zuřivě vejde do kajuty a přibouchne za sebou dveře.

FRED si zhluboka oddychne, posadí se na stoličku, vyndá lulku. Vtom se ozve z kajuty emfatický KITTIN tón: Miláčku! Tomy! Drahoušku! FRED vyletí zděšeně, vrhne se ke dveřím kajuty, vtom se zevnitř zamyká. FRED zabuší na dveře, ale rychle si uvědomí situaci a vletí do své kajuty. Za scénou hlasy.

TOMY: Nemáte trochu taktu.

FRED: A vy nemáte rozum. Už toho mám dost.

KITTY: Vyhoď přece toho člověka, drahoušku!

FRED: Potřebujete chůvu a ne managera, vy...

KITTY: Tohle bude má smrt. Tohle se mi ještě nestalo. Taková neomalenost.

TOMY: Kde jsou vlastně ty dveře. Kam jste dal ty spojovací dveře? Proč tu nejsou?

S těmito slovy vyběhne TOMY z kajuty, za ním FRED, za nimi KITTY, která nepřetržitě vykřikuje. FRED jen obhlédne situaci a zmizí nepozorovaně vpravo.

KITTY: Ach, bože, to jsem rozčilená. – No ne, drahoušku, jak můžeš mít u sebe takového člověka. Bože, bože, moje neuralgie se hlásí. Dostanu záchvat. Určitě z toho onemocním. Jen mně teď nenech o samotě, Tomy, to by byla má smrt! Ach, bože, už to

cítím nad levým okem. Ó, já nešťastná, právě dnes, když jsem tě chtěla přivítat tak krásná, tak milá, ó, můj drahoušku!

TOMY: Budte zticha, Kitty, nekřičte tolik, bude ostuda. Pro pána krále, snad byste se mě mohla tiše podržet, ne? No tak, je vám líp?

KITTY: Líbej mne, Tomy!

TOMY: Teď nemám náladu.

KITTY: Tomy? Ty už mne nemiluješ? Ó, ó!

TOMY: Ale Kitty, nerozčilujte se, co z toho máte?

KITTY: Co myslíš?

TOMY: Doprovodím vás do vaší kajuty.

KITTY: Ach! Miláčku můj! A já ti nerozuměla. Já ti křivdila!

TOMY: Kde máte kajutu?

KITTY: O poschodí níž, můj nejkrásnější. *(Tulí se k němu.)* Ty, ty...

Chtějí odejít doprava, když proti nim přichází BERTHERY. Hned za ním vejde FRED, nenápadně se ztratí ve stínu.

BERTHERY: Není prý vám dobře, paní Kitty. Slyšel jsem, že prý jste málem omdlela. Je to něco vážného?

KITTY: Cože jste slyšel? Někdo si z vás udělal dobrý den, Berthery.

BERTHERY: Vy jste mezitím našla ochránce, jak vidím.

TOMY: Warden.

BERTHERY: Těší mne, pane. Nový pasažér, nemýlím-li se. Já jsem pastor Berthery-Clyve z Blackalu v Quenslandu. Vy jste mne tedy nevolala, paní Kitty?

KITTY: Ani mne nenapadlo.

BERTHERY: Vidíte, jaká zvláštní náhoda. Snad to ani nebyl steward, snad to byl vnitřní hlas, který mi řekl: Paní Kitty pláče. Paní Kitty potřebuje pomoci.

KITTY: Ó, bylo to pravda. To je úžasné, Berthery.

BERTHERY: Vidíte? Tak pojdte, drahá paní Kitty, doprovodím vás do vašeho pokoje.

KITTY: Ale... pan Warden se už nabídl, že mne doprovodí!

BERTHERY: Nač bychom obtěžovali pana Wardena. Jsem váš starý přítel a kromě toho duchovní, sluší se, abych to byl já, kdo vám přispěje ku pomoci a kdo vám poskytne uklidnění a spánek.

KITTY: Ach Berthery!

BERTHERY: Jste tak bezmocná, drahá Kitty, opřete se o mne, tak –
(*Vezme ji prostě pod paži a odvádí.*) Dobrou noc, pane Wardene,
poručím se vám. Když budete hodná, povím vám ještě před
spánkem rozkošnou malou anekdotku. Jedna dáma cestova-
la na parníku...

KITTY: Nebuďte osobní, Berthery!

BERTHERY: Ale to jste nebyla vy...

*Když zajdou, TOMY se projde po palubě, zapaluje si cigaretu. Pomalu
se vynoří FRED.*

FRED: Tak! Konečně jsou všechny zaměstnány.

TOMY: Vy jste sem poslal toho pastora, co?

FRED (*neodpoví, vyjme cigaretu, zapálí si o WARDENOVU. Potom,
jako by se nechumelilo*): Od zítřka přestaneme kouřit, Tomy. –
Oba.

*TOMY na něj krátce pohlédne, frkne divoce, vyplivne a hodí cigaretu přes
palubu. Pak zajde do své kajuty a otočí klíčem. – FRED kouří klidně svou
cigaretu, loudá se do své kajuty. Strašně zívá. Vejde a zavře za sebou.*

Pauza, zleva vejde HELENA a KASAKO.

HELENA: Můžete mít ke mně důvěru jako k sestře, milá Kasako.
Bylo mi vás tak líto, když jsem vás viděla tak oddaně na něho
hledět. Takové dítě! Kde vás našel?

KASAKO: V San Francisku. Studovala jsem nejdříve angličtinu v Nagasaki, pak otce přeložili na Formosu do Tainanu. Byla bych musela bydlet v internátě. Tak mně otec poslal do Friska, kam se provdala má starší sestra.

HELENA: Tam jste poznala Tomyho a utekla jste s ním?

KASAKO: Ano.

HELENA: Milujete ho tolik?

KASAKO: Ó -!

HELENA: Nikdy ho neopustíte?

KASAKO: Nikdy!

HELENA: A opustí-li on vás?

KASAKO: Ne, ne. To on neudělá. - Někdy bych si přála, aby nebyl tak krásný. Aby byl ošklivý, křivý a pihovatý, aby mně ho nikdo nevezal.

HELENA: Blázínku! - Musíte si dát pozor, aby vám ho nikdo nevezal. Není to lehké zachovat si Wardenovu lásku. Měl mnoho milenek, to přece víte?

KASAKO (*váhavě*): Ano.

HELENA: Jedna z nich je tady na lodi. A tuze nebezpečná. Vyna-
loží všechno, aby ho získala zpět.

KASAKO: Kdo je to?

HELENA: Pamatujete se, když jste vstoupili na loď...

KASAKO: Byly tu dvě ženy, které ho znaly.

HELENA: Jedna z nich jsem byla já.

KASAKO: Myslela jsem si to. Ale určitě jsem vás nepoznala.

HELENA: Ovšem, byla to kratičká chvíle. Měla jsem radost, že
Tomyho zase vidím. Řekla jsem vám přece, že ho znám ještě
z Evropy. Plavávali jsme spolu ve stejném klubu. Tenkrát
ještě nikdo netušil, jaká sláva ho čeká.

KASAKO: A ta druhá dáma?

HELENA: To je ona. Jeho bývalá milenka. Z Palm Beach. Jede za
ním přes celou Ameriku a Tichý oceán až do Sydney jen
proto, aby ho donutila k sňatku.

KASAKO: Je asi bohatá, že?

HELENA: Velmi bohatá. A velmi chytrá. Musíte ji hlídat, aby se
k němu nedostala.

KASAKO: Tomy ji už nemiluje!

HELENA: To je možné. Ale Tomy bude v tréninku, vy ho milujete, a proto se mu vzdalujete. Kdo ví, není-li to právě nejlepší půda pro její plány? Ona nepotřebuje olympijského vítěze. Ona chce muže. Neznáte takové ženy, má milá. Udělají všechno, co si jednou usmyslily.

KASAKO: To je strašné. Ukážete mně ji, slečno?

HELENA: Heleno. Slíbila jste přece, že mi budete tak říkat, Kasako.

KASAKO: Jste tak hodná, Heleno.

HELENA: Pojdte, ukáži vám její kajutu. Sedává ve velké jídelně vedle pastora Bertheryho a je taková výstřední, jistě ji poznáte. Jmenuje se Kitty Brownová. Byla už čtyřikrát provdána...

KASAKO: Čtyřikrát? Ach jej!

HELENA: Počkejte! Nemýlím-li se, tamhle přichází. Je to ona. Pozor, pojdte sem, dávejte pozor, kam půjde.

KITTY přichází zprava, ruku položenou na čelo, projde kolem zábradlí, jako by se procházela, ohlédne se dozadu, načež rychle přistoupí ke kajutám. Vtom HELENA vystoupí ze stínu, za ní KASAKO.

HELENA: Dobrý večer, paní Kitty.

KITTY: Ach bože, to jste mne polekala! Co děláte v noci tady, u kajuty pana Wardena, Heleno?

HELENA (*okamžik ohromena tou duchapřítomností*): Já? – (*Najde jistotu.*) Což tady někde má kajutu Tomy Warden?

KASAKO: Ano, hned tu první, slečno Heleno.

HELENA: Opravdu, ale to je náhoda. Proto jste mne vedla sem, vidíte, Kasako?

KITTY: Dámy se znají?

HELENA: Ovšem. Dovolte, paní Kitty, abych vám představila svou novou přítelkyni, slečnu Kasako Toyamu z Formosy.

KITTY: Velmi ráda, drahoušku. Slečna Kasako, přítelkyně Tomy Wardena?

KASAKO: Ano, madame.

KITTY: Mám velkou radost, že vás poznávám osobně, slečno. Nenadála jsem se, že bych tak pozdě někoho našla na třetí palubě. Šla jsem trochu na vzduch. Trpívám bolením hlavy, někdy je to opravdu nesnesitelné. A trochu čerstvého vzduchu mně obyčejně prospěje víc, než všechny prášky. – Napadlo mně podívat se, zdali Tomy ještě svítí. Komické, že? Jsme staří přátelé s Wardenem, slečno, býval nejlepším přítelem mého muže...

HELENA: Tak? Kterého?

KITTY: Toho posledního, drahoušku. Byli jsme společně v Palm Beach, stýkali jsme se denně...

KASAKO: V Palm Beach? Tomy mně vypravoval, že měl v Palm Beach nějakou milenkou, které utekl. Neznala jste ji?

KITTY: Jděte? Opravdu, nepamatuji se, drahoušku, to je tím, že se nikdy nestarám o společenské klepy. Ale co se toho týče, že utekl, jak říkáte, to se o něm opravdu povídá. Utekl prý dosud všem svým milenkám.

KASAKO: Tomu nevěřím.

KITTY: Říká se to, děťátko.

KASAKO: Ještě neměl žádnou opravdu rád.

KITTY: To je možné, ale představte si, znala jsem jednu slečnu, Evropanka to byla, kterou nechal na holičkách na cizím kontinentě, v Americe, s 28 dolary v kapse.

KASAKO: To není jistě pravda. To není možné. Lidé ho tak pomlouvají. Tomy je jistě trochu lehkomyšlný, ale není sprostý. Vidíte, slečno Heleno, že to není možné? Vy ho přece znáte ještě z Evropy.

KITTY: Jakže, vy znáte Tomyho Wardena z Evropy? Vypravujte nám o něm, Heleno!

HELENA: Proboha, dnes už ne, paní Kitty, mluvili jsme o něm s Kasako nepřetržitě.

KITTY: Spolu? Vy jste se znaly?

KASAKO: Ó ne, přišla jsem sama ke slečně Heleně. Stýskalo se mi.

KITTY: Jistě vám to poradil pan Steepens.

KASAKO: Ano. Bylo mi tak smutno...

HELENA: Není nic lehkého být milenkou takového muže. Ubohé malé děvčátko. Vsadila bych se, že jste se s ním nemohla ani rozloučit na dobrou noc.

KASAKO: Máte pravdu. Přišla jsem k němu, když už spal.

KITTY: Spal? Kdy? (*Rychle zamlouvá.*) Pan Steepens vás k němu pustil?

KASAKO (*v rozpacích, pak vzdorovitě*): Totiž – ano – pustil. Ovšem, že pustil. Tomy by mu dal. Jenomže už spal... Je takový krásný, když spí...

KITTY: Opravdu? Nemůže být přece krásnější, než když plave nebo cvičí?

KASAKO: Ó ano, může. Když spí, je jako dítě. Má...

KITTY: Co že má?

KASAKO: Ó ne, já nemohu.

KITTY: Ale jděte! Mezi dobrými kamarádkami?

KASAKO: Má růžový polštářek pod hlavou.

KITTY (*nadšením u vytržení*): Ale to je milé. Ale to je rozkošné. Růžový, říkáte? No ne, růžový!

KASAKO (*usmívá se šťastně*): Vozí ho všude s sebou.

KITTY: Opravdu? Báječné! Heleno, to musíte dát do novin. Taková pikantní podrobnost!

HELENA: Hm, trochu příliš pikantní na můj vkus.

KITTY: Já se vám divím. Na tom přece není nic zlého. A čtenáře by to bavilo! Nebo se bojíte, aby se neřeklo, že jste ten polštářek sama viděla?

HELENA: To bych to už teprve nenapsala, nemyslíte, paní Kitty?

KITTY: Božítku, nerozumím tomu, jak se mají dělat noviny, drahoušku. Já bych je dělala asi jenom ze svých zkušeností.

HELENA: Škoda, že neznám váš materiál, paní Kitty. Udělala bych kariéru. Kasako, neměly bychom jít spát?

KITTY: Ovšem, drahouškové, půjdu také.

HELENA: Kasako má kajutu blízko vás, paní Kitty.

KITTY: Tak? Půjdeme spolu, vidíte drahoušku? Nemáme vás doprovodit, Heleno?

HELENA: Díky. Trefím. Tomy Warden má už zhasnuto, zajímá-li vás to, paní Kitty.

KITTY: Díky. Já viděla. Dobrou noc.

KASAKO (k HELENĚ): Dobrou noc, slečno Heleno. – – Mohu s ní jít?

HELENA: Ovšem, buďte s ní zadobře. – Dobrou noc, Kasako. Dobrou noc, paní Kitty.

HELENA předstírá, že odchází vlevo, KITTY s KASAKO odcházejí vpravo. Na odchodu je slyšel KITTY šeptat.

KITTY: Vy se domníváte, drahoušku, že Helena je skutečně dávnou přítelkyní Tomyho? Kdo vám to řekl, prosím vás? Pojdte se mnou, vysvětlím vám to...

Zajdou. Když je není vidět, HELENA se vrátí, zaklepe lehce a rychle na TOMYHO kajutu, pak podruhé, dveře se pootevřou, je slyšet TOMYHO.

TOMY: Kdo je to?

HELENA: Helena.

TOMY (vykoukne opatrně): Ale tiše. Fred už spí jako kámen. (Vtáhne ji dovnitř a zavře.)

Stmívá se. Námořníci zpívají. Tma. Ticho.

Pomalou se rozednívá. Když je plné ranní světlo, přichází MASÉR a klepe na Fredovu kajutu. FRED vyjde v koupacím plášti, zřejmě se právě koupal.

MASÉR: Dobré jitro, pane. Objednal jste mne na šest hodin.

FRED: Dobrá. Moment. Vzbudím pana Wardena. (Rozhlíží se kolem.) Bezvětrí. To bude zase vedro.

MASÉR: Velkou masáž, pane?

FRED: Jednu lehkou masáž ráno a druhou po tréninku, asi o půl osmé. Masírujete někoho před námi?

MASÉR: Ne, pane.

FRED: Tím líp. (Chce se vrátit do kajuty, ale TOMY mezitím pootevřel dveře, obhlédl situaci a zamkl dveře do své i do Fredovy kajuty. FRED chce otevřít a nemůže. Zabuší na dveře.)

FRED: Tomy! Zas děláte klukoviny? Otevřete přeci!

TOMY se za scénou směje.

FRED: Tomy, je tu masér! Připravte se!

TOMY (*stále za scénou*): Ani mě nenapadne.

FRED: Co blázníte, člověče? Myslíte, že na vás budeme čekat?
Za půl hodiny jdete trénovat. A vůbec, pusťte mne dovnitř.
Musím se obléci.

TOMY: Je vám zima?

FRED: Nedělejte hloupé vtipy. Musím se oholit.

TOMY: Je tam dáma?

FRED: Kde by se tu vzala dáma?

TOMY: Tak vidíte, nač byste se holil? A teď nekřičte, já chci spát.

FRED: Nemůžete spát, člověče, když na vás čeká masér.

TOMY: Ať čeká. Já si ho neobjednal.

FRED: Tomy, jestli okamžitě neotevřete, přestanu se o vás starat.

TOMY: Aspoň vím, proč neotevřu. (*Směje se.*)

FRED: Tomy, buďte rozumný na dvě minuty. Dokážete to?

TOMY: Jestli mezitím neusnu!

FRED: Tomy, vy rezignujete na rekord? Necháte si líbit, že o vás budou psát: dosavadní mistr světa poražen na olympiádě

tím a tím? – Nepřipustím, abyste tak hanobil moje jméno, Tomy. Já s vámi nechci nic mít, nechcete-li být olympijským vítězem. Spěte si třeba dopoledne, já to přežiju – ale odřeknu ten dnešní interview. Ať si ten pán mluví sám za sebe, řeknu, mně do něho nic není. Cože, pane, řekne ten pán, což vy nejste manager krásného Tomyho? Byl jsem, byl, pane, řeknu mu, ale ten chlapec stárne, už je líný jako krysa. (*V kajutě se protestuje bručením.*) Jestli ten dostane letošní mistrovství, ať jsem o hlavu kratší. A kdo má letos největší šance, co myslíte, pane Steepensi, řekne ten pán. Á, to se mě moc ptáte, pane, řeknu mu, viděl jsem jich trénovat celou řadu, samé výborné plavce, a jeden nebo dva tam byli...

TOMY: Mlčte, vy jarmarečníku, nebo vás shodím přes palubu!

FRED: Musel byste nejdříve otevřít. A ani nejste zvědav, co řekne ten pán? Řekne: A kteří jsou to, ten jeden nebo dva, jak jste povídal? A já řeknu: Vy neznáte toho mladého Španěla z Bahie, pane? To je budoucí krásný Tomy.

TOMY (*otevře zuřivě kabinu, je jen v trenýrkách*): Masér! Pojd'te sem, Fredy, pojd'te sem, vy chlapec mizerná, a koukněte se, jestli já stárnu! Vy jeden mameluku z Bahie!

FRED: Jdu se oholit.

TOMY: Tak pojd'te tudyhle, k čertu, nebo máte strach, že vás přece shodím do vody?

Táhne FREDA do dveří své kajuty, už je málem uzavírá, když vedlejší dveře vrznou a FRED se ještě rychle ohlédne. Z Fredovy kajuty vyklouzla HELENA, pořád ještě ve večerních šatech, vidí FREDA, zůstane stát u dveří. Usmívá se cynicky. TOMY v kajutě dlouze hvízdne. FRED po tomto hvízdnutí vyjde úplně a zavře za sebou. Ruce v bok, zůstane hledět na HELENU. Po pauze řekne:.

FRED: Kde jste se tu vzala?

HELENA (se zasměje FREDOVI do očí a přejde lehce do popředí. Protáhne se pěkným kočičím pohybem a pak řekne co nejroztomileji):
Dobré jitro, pane Steepensi. (Rozloží se pohodlně v lehátku.)

FRED přejde kolem ní, dívá se na ni, zlost ho přešla, zasměje se a kroutí hlavou.

FRED: Ten mizera! – (Posadí se blízko ní.) Víte, slečno, že tohle jsou krvavé peníze, které já vydělávám?

HELENA: Vím. Divím se, že to děláte. To přece nemáte zapotřebí, Tomymu dělat chůvu. Nedovedu si představit nic hroznějšího.

FRED: To ještě neznáte všechno.

HELENA: Ale znám.

FRED: Totiž – ano – já zapomněl – vy jste – už od dřívějšíka...

HELENA (*se směje*): Tak jest, už od dřívějšíka. Jenže tehdy Tomy ještě neměl managera.

FRED: Vidíte, nedovedu si představit, že ten člověk někdy sám vstával, sám trénoval, vůbec sám udělal těch pár pěkných výkonů, které už má za sebou.

HELENA: On nikdy sám nevstával, sám netrénoval, on vůbec nikdy nebyl sám.

FRED: Vy jste ho znala ještě v Evropě?

HELENA: Ano. Celou Evropu jsem dělala s ním. Dvě zlaté medaile, jedno mistrovství Evropy. Pak jsme jeli do Ameriky. Trénoval do Palm Beach. Tvrdý trénink, pane, nechtěla bych to dělat znovu. Měla jsem kupodivu podobný systém jako vy, pane Steepensi, jenomže – (*zasměje se*) – jenomže mně za to neplatil. Myslela jsem to s ním dobře. Právě proto mně utekl.

FRED: Cože vám?

HELENA: U-te-kl! Ano, ale v Palm Beach hned nato udělal světové mistrovství.

FRED: A vy tady – pardon, měl jsem na jazyku něco nediskrétního.

HELENA: Prosím, jen si poslužte. A vy jste tady, po tom všem?

FRED: Opravdu, divím se vám.

HELENA: Utekl mně na cizím kontinentě, kde jsem znala všeho všudy dva lidi, a nechal mně 28 dolarů, abych neumřela hladu.

FRED: To se mu podobá. A co jste dělala?

HELENA: Nenudí vás to?

FRED: Naopak.

HELENA: Měla jsem štěstí. Do měsíce jsem se uchytila jako žurnalistka. Sportovní vědomosti mně byly velice užitečné. Rozhodně víc než všechno vzdělání. Jsem teď sportovní referentkou Universal Pressu.

FRED: Sem jste se dostala náhodou?

HELENA: Věříte na náhodu?

FRED: Přece byste si nemohla přát, vidět ho ještě jednou?

HELENA: Kdo ví?

FRED: To nechápu, promiňte. Byl bych měl o vás lepší mínění.

HELENA: Lituji. Materiál k lepšímu mínění nemohu dodat.

FRED: Ale poslyšte, slečno, vy přece proti mně nic nemáte?

HELENA: Naprosto ne.

FRED: A víte dobře sama, čeho je k pořádnému tréninku zapotřebí. – Proč mi tohle děláte?

HELENA: Co? Jako to... *(Ukazuje prsty na sebe a na kajutu. Krčí rameny.)* Pane Steepensi, je mi vás líto. Ze srdce ráda bych vám vyhověla. Bohužel, mám své plány a svůj cíl. Nehněvejte se, budou-li se křížit s vašimi plány a s vaším cílem. *(Chce odejít.)*

FRED *(ji pozorně poslouchá, zadrží ji):* Moment, slečno. Týkají-li se vaše plány Wardena – a to se týkají – přirozeně, nemůže vám být lhostejný jeho úspěch.

HELENA *(stojí před ním, dívá se na něho ostře, zasměje se):* Není mi lhostejný.

FRED: A víte, že to prohraje, budete-li se mi plést do jeho životoprávy?

HELENA: To doufám! *(Rychle odejde.)*

FRED hvízdne, obrátí se a jde pomalu do kajuty.

TRENÉR *(přijde po malé pauze, klepe na Fredovu kajutu):* Pan Warden, prosím?

FRED *(z kajuty):* Kdo je to?

TRENÉR: Trenér!

FRED (*vyjde s namydlenou tváří*): Dobré jitro, moment! Tomy – do bazénu! (*FRED mluví do Tomyho kajuty, odkud vyjde MASÉR.*)

MASÉR: Poroučím se, pánové, poklona! (*Odejde.*)

Vyjde TOMY v koupacím plášti, zívá. FRED za ním hodí plavky, trenér je zvedne.

FRED: Plavky, Tomy.

Vběhne KASAKO.

KASAKO (*už zase v civilních šatech*): Tomy, ty už jsi vzhůru, chtěla jsem tě probudit!

TOMY (*ji zběžně políbí*): Dobré jitro. (*Zívá.*) Co mi dáte k snídani, Fredy?

FRED (*se holí, z kajuty*): Všechno je zařízeno. Přijdu za vámi k bazénu, Tomy.

TOMY: Já chci biftek.

FRED (*mezi dveřmi*): Biftek? (*Pak se zadostiučiněním.*) Biftek bude.

TOMY (*poněkud udiven tím, že nějaké jeho přání má být splněno, zasměje se radostně*): Dva bifteky! (*Odběhne s elánem vpravo, trenér jde za ním.*)

KASAKO, které si už ani nevšiml, natahuje moldánky.

FRED (*vykookne, už se umývá nebo suší*): Co je?

KASAKO: Co se s ním děje?

FRED (*mezi dveřmi*): Nic si z toho nedělejte, děťátko, až dostane zlatou medaili, přestaneme trénovat a budeme milovat.

KASAKO: Vy jste hrozný.

FRED: Kdybych byl hodný jako vy, musel by Tomy co nevidět změnit zaměstnání.

KASAKO: Co na tom. Stejně nemůže pořád závodit.

FRED: Pořád ne, ale letos ještě ano. Dál se mě to už netýká.

KASAKO: Jak to, že se vás to netýká?

FRED: Nezůstanu s ním ani minutu déle, než musím. Po rekordu – sbohem.

KASAKO: Vy ho nemáte rád.

FRED: Vystát ho nemohu, lenocha. Ale rád ho mám. Dost rád, opravdu.

KASAKO: To nic není.

FRED: Proti vám, myslíte? Ne, to ovšem ne. S vámi nemohu konkurovat.

KASAKO: Ale on to nevidí.

FRED: Ví to velmi dobře.

KASAKO: Ale je mu to jedno. Já se z toho zblázním.

FRED: Fuj! Co to povídáte? Taková statečná slečna, která už viděla kus světa.

KASAKO: Nic jsem neviděla. Tomyho jsem viděla. Ve Frisku jen jeho, na lodích jen jeho, na ostrovech jen jeho. Ach, pane Steepensi, co vy víte, jak mně je!

FRED (*už v pořádku, zálibně si hladě bradu i tváře, vychází definitivně z kajuty*): A nezdá se vám, vážená slečno, že se nic nestalo?

KASAKO: Že se nic nestalo? (*Pláče.*) Viděl jste ho, jak mě políbil?

FRED: Ne, já jsem se obrátil.

KASAKO: Ještě nikdy mě tak nepolíbil.

FRED: Jak to? Špatně?

KASAKO: Tak studeně. (*Brečí.*)

Zprava přijde PABLO MOLES.

PABLO: Dobré jitro! Jak se máte, pane Steepensi? Ach, bože, slečna Kasako! Snad nepláčete, zlatíčko? Ale jděte, včera jsme se tak krásně bavili! To přece nesmíte, broučku!

KASAKO: Já si mohu brečet, kdy chci, ne?

PABLO: Ale ne, to vám nedovolím. Hned si utřete očička.

KASAKO: Když já nemám kapesník.

PABLO (*hledá svůj; nemá žádný, k FREDOVI*): Pane Steepensi, nemáte nějaký kapesník? (*FRED jim hodí ručník, kterým se sušil.*) Tak jen říct – vidíte, už je to dobré? A teď se pojdte podívat k bazénu, je tam už lidí, všichni chtějí vidět Tomyho trénovat.

FRED: Vy už jste po tréninku, Pablo?

PABLO: Tak jest.

FRED: Tak vida. Z vás něco bude, chlapče.

PABLO: To bych prosil, pane. To tedy je jisté. Prosím, váš ručník, pane Steepensi. (*FRED zajde do kajuty.*) Půjdete, slečno Kasako?

KASAKO: Když ale mně to bude hrozně líto, že se na mne nedívá.

PABLO: Vy jste rozkošná. Vy jste prostě okouzlující. Ještě nikdy jsem neviděl ženu, která by tolik milovala. Ach, slečno Kasako, ve vaší přítomnosti mám pocit, jako bych byl účasten něčeho velikého. Poprvé v životě, slečno.

KASAKO (*už se trochu usmívá*): A nevdí vám, že se vás to netýká?

PABLO: Nikdy nepřestávám doufat. To je moje nejkrásnější vlastnost.

KASAKO: Ó, snad si nemyslíte...

PABLO: Ne, ne. Ovšem, že si nemyslím! Ale dopustí prozřetelnost, aby cit tak hluboký a velký byl zmrhán pro jediného člověka?

KASAKO: To neznáte ženské srdce, pane.

PABLO: Poznám je vůbec kdy, řekněte, drahá...

Odcházejí spolu vpravo, PABLO lehce objímaje její ramínka. FRED vyjde před kajutu, dívá se za nimi, tiše se pochechtává, čistí si lulku. Zleva rychle přijde HELENA. Už je převlečena na dopoledne.

HELENA: Pane Steepensi!

FRED (*se prudce otočí*): Prosím?

HELENA (*s úsměvem*): Nezajímá vás, jak Tomy plaval prvních 100 metrů?

FRED: Nu?

HELENA (*s pohledem na stopky, které drží v ruce*): 116 vteřin.

FRED (*zamračí se*): Cože?

HELENA: Počítala jsem dobře.

FRED se na ni podívá, odběhne do kajuty, nechá tam lulku, rychle vyjde, chce odejít, říká si: Ten lenoch! Ale pak se vrátí ještě jednou a s pohledem na HELENU zamyká kajutu.

HELENA (*se směje*): Ne, teď se k vám nevloupám, pane Steepensi, co bych tam dělala?

FRED: Čert ví.

HELENA: Že byste mě nejradši shodil do moře?

FRED: Ne. Proč? (*S jistou frivolností, která mu neleží.*) Naopak! Udělám vám kompromisní návrh!

HELENA (*teď se zamračí zase ona*): Cože?

FRED: Spokojíte se mou společností dnes večer? Vynasnažím se, abyste byla spokojena. (*HELENA z něj nespouští oči.*) U vás? (*Ukazuje.*) Nebo u mne? Mohl bych dát zasadit zase ty spojovací dveře...

HELENA mu dá políček a odchází.

FRED: Promiňte, na takovou netýkavku jste nevypadala, slečno.

HELENA (*se klidně zastaví a obrátí*): Chcete ještě?

FRED: Ne, díky. Jsem saturován.

HELENA: Proto. – Ostatně, je mi líto, pane Steepensi, zavinila jsem sama toto nedorozumění. *(Odejde.)*

FRED: Tahle slečna si potrpí na překvapení. To se musí nechat. Komplex počestnosti bych byl u ní nepředpokládal. Hm. *(Vzpomene si najednou na TOMYHO.)* 116 vteřin! Ten lenoch!

Odběhne doleva, zprava přichází TOMY s trenérem, za nimi KITTY.

TRENÉR: Tohle je nemožné, pane. Nemožné, povídám. Musíte dělat ještě 100 yardů znak a 100 yardů volného stylu. To není trénink, pane, co vy chcete dělat, to je ranní lázeň.

TOMY: Dejte mně pokoj, člověče, nevíte, kdo jsem? Myslíte, že plavu poprvé? Nejsem opice na provaze, abyste na mne řval, rozumíte?

TRENÉR: Promluví si s panem Steepensem, pane. *(Odejde.)*

TOMY: Promluvte si, s kým chcete, mně to nedělá teplo ani zimu. Kysu by otrávil, ten chlap. A to mně dělá, když jsem ospalej jako kotě. *(Sekne sebou do lehátka.)*

KITTY: Drahoušku, Tomy, nerozčiluj se. Byl jsi tak krásný, když jsi vystoupil z vody. Nikdo se nestaral o čas, drahoušku, všichni viděli jen tebe. Byl jsi jako bůh! Jako socha ze zlatého bronzu, lesknoucí se na slunci. Ach, miláčku!

TOMY: Nesahejte na mne, Kitty!

KITTY: Nemuč mě! Bylo mně tak krásně, když jsem tě spatřila, sotva jsem otevřela dveře své kajuty – božského, nahého – bylo to nejkrásnější jitro mého života.

TOMY zívá.

KITTY: Tomy, můj nejdražší, jak jsi mně to mohl udělat? Nechat mě dlouhých osm měsíců bez zpráv! Jezdila jsem za tebou na všechna místa, kde jsi startoval, marně. – Vždycky jsi hned odjel, zmizel, ach bože, já jsem trpěla, Tomy! Řekni mně, drahoušku, jak jsi mi to mohl udělat? Jak jsi to mohl udělat své malé Kitty? Tomy, řekni mně něco sladkého – co by mě odměnilo za ty dlouhé měsíce čekání... Tomy – můj nejdražší...

TOMY spí.

KITTY (*pobouřena, zatřese jím*): Tomy!

TOMY: Hmm... (*Obrátí se.*)

KITTY (*křičí*): To je tvoje jediná odpověď? Nemáš ani slova omluvy?

TOMY: Nekřičte.

KITTY (*se zarazí, uvědomí si, že je na špatné cestě, a obrátí*): Tomy, drahoušku, vždyť já se na tě nehněvám. Nemohu se na tě vůbec hněvat. Řeknu ti něco báječně příjemného, chceš? Můj rozvod je už vyřízen. Jsem volná, drahoušku, slyšíš?

TOMY: Hm.

KITTY: Máš radost?

TOMY (*s úsilím*): Ano.

KITTY: Tak vidíš, ty můj hlupáčku, ale uděláš mně také něco k vůli, ano? Za to, žes byl na mne tak zlý. Uděláš, miláčku?

TOMY: Ano.

KITTY: Dáme se oddat, drahoušku. Tady na lodi. Pastor Berthery to zařídí, půjde to docela hladce. Nuže? Co tomu říkáš, drahoušku? Máš radost, vid'?

TOMY (*je strašně rozespálý a je mu to jedno*): Ano.

KITTY: Já to věděla. Miláčku můj.

TOMY (*bručí*): Steepens to nedovolí.

KITTY: Toho se přece nebudeme ptát.

TOMY: To se řekne.

KITTY: Nech to jen na mně, drahoušku. O nic se nemusíš starat. Obstarám to. Souhlasíš, Tomy?

TOMY: Ano. Tak jděte.

KITTY: Kam, miláčku?

TOMY: Tam. Pryč. Obstarat. Jděte to obstarat.

KITTY (*znovu dotčena*): Tomy! Ty mě posíláš pryč?

TOMY: Ne, ne. Tak tu zůstaňte.

KITTY: Tomy, já tě nepoznávám. Ty jsi ospalý!

TOMY: To jsem. Lituji velice.

KITTY (*opět obrátí*): Ach ty, – ty můj ospalečku jeden, mám ti zazpívat ukolébavku, chceš?

TOMY (*zoufale*): Ne!

Zleva přichází FRED, je dopálen, ale mírní se.

FRED: Tomy! Proč nejste v bazénu? Proč netrénujete?

TOMY: Protože chci spát.

FRED: Tu to máme. Ani se nedivím. – Tak ale jděte spát. Co tu k čertu zbytečně žvaníte? Do kajuty jděte. Já si vás tam zavřu.

TOMY (*se zvedá z lehátka, protahuje se*): Ale jistě?

FRED: Jistě.

KITTY: Přijdu tě vzbudit k obědu, drahoušku.

TOMY (*už u dveří*): Abych nezapomněl, Fredy. Musím se oženit.

FRED (*nechápe*): Co?

TOMY (*ukáže přes rameno palcem na KITTY*): Tady.

KITTY: Tomy! Naše tajemství! Vždyť jsi je prozradil!

TOMY: A tak! – Když on má plnou moc.

KASAKO *přišla s PABLEM středem, zůstala stát a poslouchá.*

FRED: O čem to mluvíte? Vždyť je to nesmysl.

KITTY: Dovolte, pane Steepensi, mě nemáte pod dozorem...

FRED: Bohudík, to by mně ještě scházelo.

KITTY: A mohu si tedy vzít, koho chci, a vy mi laskavě do toho nebudete mluvit.

FRED: Těžko. Tomy je ženat.

KITTY: Cože? Co jste to řekl? To není pravda. Nikdy jsem o tom neslyšela.

FRED: Tajíme to. Kvůli reklamě. Kvůli popularitě.

KITTY: Tomy, je to pravda?

TOMY (*nejistě, s podivením hledě na FREDA*): Ano – tak jest.

KITTY: Proč jsi mi to neřekl?

TOMY: Já – totiž – nu – nepřišla na to řeč.

FRED: On je darebák, jak račte vidět.

KITTY: A kde je ona?

TOMY: Která?

KITTY: Tvá žena.

TOMY: Ta? (*Rozpačitě.*) Ale – tam – (*Mávne rukou, naznačuje nepřímo všechny kontinenty.*)

FRED: V Evropě, ovšem.

TOMY: Ovšem, v Evropě.

KASAKO (*postoupí dopředu, rty se jí chvějí rozčilením*): Ne, to není pravda. Já – já jsem jeho žena.

KITTY: On se s vámi oženil?

KASAKO: Ne, to ne – ale – ale oženil by se, kdybych chtěla... (*Pláče.*)

KITTY: Nenechte se vysmát, holubičko! To vám neřekl, že už je ženat?

KASAKO pláče.

KITTY: Nevěřím tomu. Prostě tomu nevěřím. Jak se jmenuje ta žena? (*Zastavila se přímo před WARDENEM.*)

TOMY: No – (*Už měl na jazyku jméno, ale včas je spolkne a řekne*):
Paní Wardenová, přirozeně.

KITTY (*stále nedůvěřivě*): Při-ro-ze-ně –

FRED (*na pomoc*): Rozená Nele van Buysse, Belgičanka, přinesu vám všechny doklady, očekává svého manžela po návratu z olympiády v Hollywoodu, kde právě filmuje na zkoušku před režisérem...

Jak tak chrlí ze sebe tato zdrcující fakta, poslouchá ho KASAKO, nespouštějíc z něho oči, konečně vzlykne zhluboka, obrátí se a utíká odtud doleva.

PABLO (*za ní*): Kam jdete, drahoušku?

KITTY (*kteřá pozorně naslouchala, vítá vlastně příležitost, jak přesunout paniku na někoho jiného*): Kasako! Kam jdete? – Ona si něco udělá, pánové, já to znám, to není maličkost, pánové, ona je tak rozčilená – pro všechny svaté, ona skočí do moře! (*Křičí a běží za KASAKO.*) Ona skočí do moře! Pomóóc! (*Odběhla.*)

FRED (*zneklidněn, dívá se za ní. TOMY chce vejít do kajuty, zívá. Ozve se pískání, hluk, zmatené hlasy*): Safra! Vaše japonská slečna skočila opravdu do moře, Tomy. (*Utíká tam.*)

TOMY (*ospale*): Jo? Ta dobře plave! Dobrou noc. (*Ale STEEPENS už je pryč a TOMY klidně za sebou zavře kajuty.*)

Opona padá v nastalém chaosu.

TŘETÍ JEDNÁNÍ

Scéna táž, jenom horizont jiný. Parník „Kapitán Jefferson“ kotví v Sydney, zanedlouho má vyplout na zpáteční cestu do Ameriky. Z dálky sem zaléhá hluk přístavu, troubení aut, píšťaly, sirény, stroje. Z blízkosti se ozývá směsice hlasů, rozkazy, volání, rozhovory. Scéna je chvíli prázdná, načež se objeví NÁMOŘNÍK s mnoha kufry a STEWARD, který má v ruce seznam cestujících. Za nimi PÁN s DÁMOU, oba v cestovním obleku.

DÁMA: Nezůstal dole žádný kufr? Všiml jsi si, Roberte?

PÁN: Jsou všechny, neboj se.

DÁMA: Mám dojem, že se o nás nikdo nestará. Všechno se točí okolo těch lidí z olympiády.

PÁN: Přece vidíš, že je všechno v pořádku...

DÁMA: Musím vidět, jak mně je dají do kajuty. Kde je naše kajuta, pane?

STEWARD: Tudy prosím, číslo 341.

(PÁN s DÁMOU spěchají za svými kufry, zajdou, STEWARD se vrací, proti němu přichází JINÝ NÁMOŘNÍK s velikým lodním kufrem.)

STEWARD: Čí je to?

NÁMOŘNÍK: Warden.

STEWARD: V pořádku. 313, 312.

NÁMOŘNÍK: Zas ty samý kajuty.

STEWARD: Ty dveře tam už jsou?

NÁMOŘNÍK: No jo. To je pořád nápadů. Vyndat, zandat...

STEWARD: Náš zákazník, náš pán.

NÁMOŘNÍK (*dává kufr do kajuty*): Copak, jinak je to správněj chlap.

STEWARD: To bych řek.

NÁMOŘNÍK: Až na ty ženský. – Ale plave dobře. (*Odchází a ukazuje na vedlejší dveře.*) Co přijde semhle?

STEWARD: Ještě nevím.

NÁMOŘNÍK: Jistě ňáká ženská. (*Oba zajdou.*)

Druhou stranou přichází KITTY s BERTHERYM.

KITTY: Pojdte sem, drahoušku, tady je klid, sem skoro nikdo nepřijde. Vezmeme si lehátka a budeme si povídat, abychom

se ještě naposled užili. (*Chce rozložit lehátko, BERTHERY jí je vezme z ruky a udělá to sám.*)

BERTHERY: Víte, že je mně z toho smutno, Kitty?

KITTY: Z rozloučení, drahoušku? Mně také! Hrozně! – Tak jsem si na vás zvykla, Berthery!

BERTHERY: Zase se vrátím do Blackalu... Ještě nikdy mi nepřípádal můj dům tak opuštěný. Vždycky jsem si myslel, že je to nejveselejší dům v Blackalu. Celý z bílých dlaždic a zahradu má pěknou, skoro jako nějaký zámek. – Odevšad jsem se domů těšival. – Teď se věru netěším...

KITTY: To je mně líto, Berthery! A je to moje vina?

BERTHERY: Ale kde! Je to moje pošetilost.

KITTY: Jaká škoda, že nežijete v Americe. Opravdu. Kdybyste tak mohl být vždycky tam, kde jsem já! To byste se bavil, drahoušku!

BERTHERY: Drahá Kitty! Mně přece nejde o zábavu.

KITTY: Ale nevěřte tomu! Říkáme tomu každý jinak, ale vlastně je to totéž. Nemyslete si, že já bych vás nepotřebovala! A jak! Nemáte ponětí, jak jsem na světě sama.

BERTHERY (*ironicky*): Vy? To snad ne!

KITTY: Opravdu. Vám se snad zdá, že mám spoustu přátel, ale to je jen zdání, Berthery, ve skutečnosti jsem strašně opuštěná malá chudinka.

BERTHERY: Ale ne...

KITTY: Ale ano. Nemám jediného člověka, který by to se mnou dobře myslel.

BERTHERY: Záleží jen na vás, paní Kitty, abyste takového člověka měla.

KITTY: Kdyby to záleželo jen na mně! Berthery, všichni muži mě chtěli jen proto, že jsem bohatá.

BERTHERY: Nejste jen bohatá. Jste také hezká a roztomilá.

KITTY: Já vím. Ale oni by mě chtěli, i kdybych byla škaredá a nesnesitelná. Ach, já jsem tak nešťastná, drahoušku! Nesmíte být na mne zlý, Berthery.

BERTHERY: Což jsem byl někdy na vás zlý?

KITTY: Ó, ano, často. Vysmíval jste se mi.

BERTHERY: To ne vám, Kitty, jen tomu démonu konvence, který vás někdy posedne.

KITTY: Ale Berthery! Když vy nemáte ponětí o tom, co je to dobré vychování!

BERTHERY: Ne, to asi nemám. Ale uklidněte se. Já už se s vaším démonem smířil. (*Směje se.*) Vžil jsem se tak do vašeho životního stylu, že už začínám rozumět důležitosti některých věcí, které se mi z počátku zdály dokonce zbytečné.

KITTY: Tak vidíte, drahoušku, přece jsem vás něčemu naučila. Nakonec se vám začnu ještě líbit.

BERTHERY: Nikdy se mi žádná žena tak nelíbila jako vy, Kitty.

KITTY (*v upřímných pochybnostech*): Poznal jste vůbec nějaké ženy, Berthery?

BERTHERY: Poznal. A dokonce většinou lepší než vy –

KITTY: Ale Berthery! I když je to pravda, říkat se to přece nemusí!

BERTHERY: Proč by se to neříkalo? Stejně jste to vyhrála.

KITTY: Vy toho na mě nějak moc víte, Berthery.

BERTHERY: Spoustu. Že jste rozmarná a nevěrná a nemorální až hrůza. A že jste hodná a citlivá a přímočará jako dítě.

KITTY (*dojata, jako by jí jen lichotil*): Oh, drahoušku! Opravdu se na mě tak díváte? Vidíte, jak mě to dojalo! (*Utírá si slzy.*) Nebyla jsem moc hodná v životě. (*BERTHERY chce něco namítnout.*) Ne, ne, nenamítejte nic. Vidím to teď tak jasně! Kdybyste věděl, jak jsem trápila své muže! Toho posledního zvlášť! Byl to zlatý člověk, dovedl mě dojmout skoro tak jako vy, Berthery!

A jaké krásné manžetové knoflíky vyráběl! – Zničila jsem si život, drahoušku.

BERTHERY: Upokojte se, má drahá, jistě to s ním nebylo docela v pořádku, když jste ho mohla opustit.

KITTY: To máte pravdu. Něco mu chybělo. Něco – něco nevyslovitelného. Oh, příteli drahý, vy dovedete pokaždé nalézt pravá slova.

BERTHERY: Kupodivu. I ta, kterých jsem nikdy nepotřeboval.

KITTY: Z vás vane takový klid, Berthery, jste takový tichý přístav. Víte, že vás mám opravdu ráda?

BERTHERY: Opravdu, Kitty?

KITTY: Nikdy jsem nemilovala tak čistě. (Slzy.) Vidíte, pláču! Ach, vy jste mě dojal, drahoušku. – A teď odjedu a už vás snad nikdy neuvidím.

BERTHERY (s odhodláním): Neodjíždějte, Kitty.

KITTY: Drahoušku! To je od vás tak hezké! – Nikdy bych nebyla řekla, že se budu zrovna s Austrálií tak těžce loučit. Ten díl světa mně byl vždycky naprosto lhostejný. – Ale uznejte sám, drahoušku, co bych si tu počala?

BERTHERY: A co si počnete v Americe?

KITTY: Ach, drahoušku! To bude taková dřina! Přijedu přece do plné letní sezony! Ta je ještě únavnější než zimní. A člověk přece musí dělat všechno s sebou, jinak by ho podezřívali, že stárne...

BERTHERY: A musíte tam být?

KITTY: Jak to, musím? – To se rozumí, že nemusím, ale co bych jiného dělala?

BERTHERY: Nechte sezonu sezonou a pojedte se mnou do Blackalu.

KITTY (*upřímně udivena*): S vámi?

BERTHERY: Do mého domova. Podívat se, jak a kde žiji.

KITTY: Ale – to přece nejde, Berthery...

BERTHERY: Proč?

KITTY: Vy přece – nu – vy přece nemůžete cestovat s dámou, která – nu – není vaší ženou.

BERTHERY: Nejela jste nikdy nikam sama s mužem, který nebyl vaším mužem?

KITTY: Já? (*Ted' by se měla doopravdy zardít.*) Ó ano, ale víte, Berthery, vy nejste mužem toho druhu...

BERTHERY: Tak vidíte, Kitty, muži z vašeho světa k tomu potřebovali, jen aby se vám líbili. To omlouvalo každou pošetilost. Ale Berthery, s kterým je vám tak dobře, jak říkáte, a kterého nazýváte svým přítelem, ten patrně potřebuje mnohem více.

KITTY: Ale ne...

BERTHERY: Ale ano. Aby směl Berthery být s vámi o samotě, musel by být vaším mužem.

KITTY: Křivdíte mi, Berthery. Řekla jsem to jen ve vašem zájmu. Vy přece nemůžete žít tak lehkomyšlně jako já.

BERTHERY: Pamatujte si, Kitty, že všechno, co dovedu zodpovědět před svým svědomím, dovedu zodpovědět i před svými farníky. Vy máte svého malého běsa konvence, kterého celý život klamete a celý život se ho bojíte. Já ho nikdy nepřipustil do svého domu. A proto dřív, nežli požádám nějakou ženu, aby se stala mou ženou, mohu ji pozvat, aby přišla a poznala můj způsob života.

KITTY (užaslá): Berthery...! Proto chcete, abych vás navštívila?

BERTHERY: Proto, Kitty. Chtěl bych, abyste všechno viděla, a přál bych si, aby se vám to u mne líbilo. Pak teprve bych se vás zeptal: Kitty, chcete tu zůstat?

KITTY: Tak vy mně... Ne, to je opravdu neuvěřitelné! Vy mně nabízíte manželství, Berthery?

BERTHERY: Nevidím v tom nic divného, sama jste před chvílí řekla, že mě máte ráda.

KITTY: Ano. To jsem řekla... Ale to přece nic neznamenaá... Vy jste ale blázínek, Berthery.

BERTHERY: Proto, že si vás chci vzít? – Možná!

KITTY: Opuštěte, ale proto, že si myslíte, že bych si vás vzala.

BERTHERY: Nebyl by to pro vás tak špatný obchod, Kitty. Jsem první muž, který kašle na vaše peníze.

KITTY (vzplane): Velmi laskavé od vás. A vy myslíte, že bych z toho kdovíco měla, být farářkou v Austrálii? Prosím vás, nebuďte tak naivní, pane pastore. Jak jste si mohl myslet, že bych byla ochotna se zaživa pohřbít? – Já, Kitty Sommersetová, Worwycková, Morbyová, Langtonová, Brownová? – Kterou milovali nejelegantnější muži New Yorku?!

BERTHERY: Právě, právě. Řekl bych, že na mé straně je také riziko. – Vychovat rozmazlenou milionářku pro skutečný lidský život. Není na to už pozdě, Kitty?

KITTY: Teď už nic jiného nechybí, než abyste řekl, že jsem pro vás stará. Co vás znám, vždycky jste byl časem nezdořilý, ale tohle! Vy jste se patrně zbláznil, Berthery!

BERTHERY: Patrně! Promiňte, že jsem vás obtěžoval, Kitty. Bylo to naposled. Přeji vám šťastnou cestu! (*Ukloní se formálně a odejde.*)

KITTY je chvíli zaražena, udělá krok za ním, pak si ale sedne a vztekle pláče.

HELENA (*vejde mrzutě druhou stranou, vidí KITTY*): Co se vám stalo, Kitty?

KITTY: Nic. Nervy.

HELENA: Tak se mi zdá, že vy jste na olympiádě nezvítězila.

KITTY (*přestane plakat*): Vy také ne, drahoušku.

HELENA: Ne, já také ne. Jenomže já proto nebrečím.

KITTY: Vy jste vůbec bezcitná osoba.

HELENA: Zdá se. Rozhodně by mně Tomy už nestál ani za jedinou slzu.

KITTY: Tomy? A tak! – Vy myslíte... To bylo pro něco docela jiného! Hrozně jsem se dopálila na Bertheryho! (*Už se zase směje.*)

HELENA: Na Bertheryho se může někdo dopálit?

KITTY: To byste neřekla, vidíte? – Poslyšte, kde je vlastně Tomy?

HELENA: Nevím. Hledám ho. Potřebuji si s ním naposled promluvit.

KITTY: Naposled? Na to budete mít času!

HELENA: Něco přes půl hodiny. Pojedu jinou lodí.

KITTY: Vy nepojedete s námi?

HELENA: To jste ráda, vidíte, paní Kitty?

KITTY: Ani nevím, Heleno. Vlastně bych měla být ráda. Ale bojím se, že to přestane být zábavné, když vy u toho nebudete. Naše nepřátelství mělo v sobě cosi vzrušujícího...

HELENA: Zpáteční cesta bude vzrušující zase po jiných stránkách.

FRED (*vchází*): Co bude vzrušující, slečno Heleno?

HELENA: Zpáteční cesta s olympijským vítězem.

FRED: Zaplať pánbůh, že už u toho nebudu.

HELENA: Jak to?

FRED: Odcházím ze služeb krásného Tomyho.

KITTY: Ó, to je novinka!

FRED: Příjemná, není-liž pravda?

KITTY (*sladce*): Osobně proti vám nic nemám, pane Steepensi.

FRED: Děkuji vám, madame.

KITTY: Ale šel jste mi trochu na nervy.

FRED: Nerad, madame.

KITTY: Opustím vás, drahouškové. Musím se jít z toho všeho trochu zotavit. Doufám, že bar už funguje? *(Na odchodu.)* Jistě vás ještě uvidím, ne abyste odešli bez rozloučení. *(Odejde.)*

HELENA: Tak už toho máte dost?

FRED: Wardena? Nejen. Celé té sportovní kariéry.

HELENA: Z duše mi mluvíte.

FRED: Vy také? To se divím.

HELENA: Neposmívejte se mně, doktore, nemám dnes opravdu na to náladu.

FRED: Dovolte, já a posmívat se. Obdivuji vás. Jste vytrvalost sama.

HELENA: Myslíte ten případ s Tomym?

FRED: Co jiného?

HELENA: Potřebovala jsem právě ještě tuhle olympiádu, aby mě to přešlo.

FRED: Vás to přešlo?

HELENA: Dokonale.

FRED: A není to škoda, teď když bude volná soutěž?

HELENA (*chtěla říci něco hodně ostrého, ale pak si myslí, že to nestojí za to*): Děkuji, já se neúčastním.

FRED (*všimne si teprv teď, že HELENA mluví vážně*): Odpusťte, chováte se pitomě.

HELENA: Prosím, jen si poslužte.

FRED: Víte, že mě to hrozně zlobilo, že vy, taková chytrá dívka, naletíte na takového...

HELENA: Tomy byl milý chlapec.

FRED: Hlavně hezký.

HELENA: Když je děvčeti 20 let...

FRED: Máte pravdu.

HELENA: Ale když člověk vidí po čase celé to kouzlo...

FRED: Myslí si, že byl pořádný hlupák.

HELENA: Myslí si, že s tou pošetilou dvacetiletou dívkou nemá vůbec nic společného.

FRED: Hm. To si dovedu představit. – Poslyšte, mohu být nediskrétní?

HELENA: Uvidím. Co byste rád věděl?

FRED: Chtěla jste ho donutit, aby si vás vzal?

HELENA: Já? Ne.

FRED: Tak co jste vlastně chtěla?

HELENA: Pomstít se. Zkazít mu vítězství. Znemožnit start. Nevím, co všechno.

FRED: Hm. To se vám tedy nepovedlo.

HELENA: Přestala jsem to chtít.

FRED: Bylo poněkud obtížné obelstít pana Steepense.

HELENA: Nebudte tak domýšlivý! Přestalo mě to bavit. Bylo to učiněné dětinství.

FRED: Bylo vám ho najednou líto. Myslela jste si: Ten Tomy si přece jen tu zlatou medaili zaslouží!

HELENA: Co vás vede. Nic takového mně ani na mysl nepřišlo. Ale bylo mně to najednou jedno. Přestala jsem to brát vážně.

FRED: Rozumím. Víte, to mě pronásleduje celou tu dobu, co dělám tohle své sportovní intermezzo. Neumím to brát vážně.

HELENA: Já tím ovšem myslela sebe, svou vlastní citovou záležitost.

FRED: A to své sportovní referentství berete vážně?

HELENA (*směje se*): Ale kde! Nemám ten pravý sportovní charakter. Vítězství, rekordy, minuty... 11 minut 30 vteřin. 12 minut 2 vteřiny. Pro pána krále, co na tom záleží? Co je mi vlastně do toho?

FRED: Vidíte, to si říkám také: co je ti, člověče, do toho? Proč se tu štveš, místo abys dělal pořádnou práci na klinice? Proč to vlastně všechno děláš? Pro pitomou zlatou medaili, kterou nota bene ani sám nedostaneš. Už toho mám plné zuby.

HELENA: To se nedivím.

FRED: Prosím vás, jen uvažte, co já u toho člověka musím všechno dělat: smlouvy, cesty, trénink, životosprávu, milenky, intervence, ze všeho abych ho tahal a co je mi vlastně do toho? Znáám já ho vůbec? Nikdy jsem se ho na nic neptal. I jeho curriculum vitae jsem si musel vymyslet.

HELENA (*směje se*): Jděte. Opravdu?

FRED: Pamatujete se na tu aféru s tím manželstvím?

HELENA: To jste si také vymyslíl?

FRED: To se ví.

HELENA (*ohromně se baví*): Tak on není ženat?

FRED: Ale kde! Ale ta malá to brala vážně, a kdybych jí to byl rozmluvil, vzala si ho paní Brownová.

HELENA: Jaký vy jste intrikán, doktore!

FRED: Vy jste také nalítla, vidíte?

HELENA: Já tomu svatosvatě věřila.

FRED: To se tedy povedlo. Víte, člověk nesmí křivdit žádnému povolání. Mohl bych já mít na klinice takovouhle švandu?

HELENA: Sotva.

FRED: Ale přece bych tam už rád byl. Já vám se těším, až se zas dostanu mezi normální lidi! – Pardon.

HELENA: Prosím, chápu.

FRED: Představte si, že budu celé dopoledne na klinice u profesora Möritsche. On je báječný člověk, víte? Světová kapacita.

HELENA: Já vím. Kardiolog.

FRED: Jak to víte?

HELENA: Nespada jsem přece z měsíce.

FRED (*spokojen*): To je hned vidět, že jste Evropanka. A vůbec, že jste si něčeho takového všimla. Víte, to mně imponuje.

HELENA: Máte malé požadavky, jen co je pravda.

FRED: Dovedete si aspoň představit, jak krásné povolání je medicína?

HELENA: Dovedu. Byla bych strašně ráda studovala medicínu, nebýt...

FRED (*ironicky*): Lákavých vyhlídek sportovního zpravodajství.

HELENA: Nesmysl. Nebýt Tomyho.

FRED (*rozladěn*): Už zase. Sotva jsem na něj zapomněl.

HELENA: Je mi líto, doktore, ale...

FRED: Co, jaké ale?

HELENA: Nepotřebuji před vámi vypadat jiná, než jsem.

FRED: To si tedy nerozumíte. Trochu byste to potřebovala.

HELENA: Možná, že ani nemám takovou ctižádost.

FRED (*u ní*): Ne? – (*Po pauze.*) Škoda!

Ozvou se hlasy, výkřiky, volání.

HELENA (*díívá se tím směrem*): Nemýlím-li se, přichází náš olympijský vítěz, provázen nadšeným davem.

FRED: Hlupáci. Oni si opravdu myslí, že *on* udělal tu zlatou medaili.

HELENA (*jemně*): Nekřivďte mu. Plaval dobře.

FRED: Však je to taky to jediné, čím k tomu přispěl.

HELENA (*ironicky*): Jenže bez toho by to bylo možná nešlo!

FRED: A beze mne by to bylo šlo? To bych chtěl vidět. – Ale aby vy jste se ho nezastávala. Pak vám má člověk věřit.

HELENA (*zřejmě si z něho utahuje*): Ženám nelze věřit, doktore.

FRED: To bych řek.

Vejde TOMY, za ním zástup pískající mládeže, převahu mají slečny. Zástup se drží v pozadí a během výstupu se trousí sem a tam, až ke konci úplně zmizí. Mezi nimi se mihne DÁMA s PÁNEM ze začátku jednání.

DÁMA: Počkej, já se jenom na něj pořádně podívám.

PÁN (*bručí a tahá ji pryč*): Že se nestydíš! Copak je ti šestnáct!

DÁMA: Taky mně ještě není šedesát! (*Odejdou.*)

HELENA: Konečně, Tomy. Nemůžeme se tě dočkat.

TOMY: Proč jste mě nechal samotného v hotelu, Fredy? Musel jsem se dát aspoň dvacetkrát fotografovat.

FRED: Když vy neumíte nikomu nic odříct, Tomy. Nemáte na to srdce!

TOMY: Ještě na ulici před hotelem jsem podpisoval tolik fotografií, až mně došel inkoust v plnicím peru. To bylo také jediné štěstí, jinak bych tu ještě nebyl.

FRED: Uznávám, Tomy, že vám křivdíme, když chceme, abyste samostatně snášel svou slávu – ale teď mně laskavě řekněte, kde je slečna Kasako!

TOMY: Jak to mohu vědět?

FRED: Tak kdo to má vědět? Pro koho je vlastně ta druhá kajuta?

TOMY: Copak já vím? Třeba pro vás.

FRED: Mě do toho nepleťte, já už s vámi nejedu. – Ale tu Japonku jste sem přece přivezl, tak ať už vás omrzela, nebo ne, musíte ji aspoň vrátit tam, kde jste ji vzal.

TOMY: No pro mě – ať se vrátí. Tady má kajutu. Lístky mám dva.
Copak já něco říkám?

FRED: Ale kde je?

TOMY: Člověče, vy jste příšera. Jak já si od vás oddychnu!

FRED: Chtěl jsem obstarat její kufry, ale prý už v hotelu nejsou asi
tři dny. Ještě se na mě koukali jako na podezřelého chlapa.

TOMY: Dobře na vás. Co se staráte o věci, do kterých vám nic
není?

FRED: Tomy, tahle laxnost, pokud jde o osud někoho jiného, než
o váš vlastní, mě dohání k zuřivosti.

TOMY: Tak co mám dělat? Přece ji nebudu prosit, aby se mnou
jela.

FRED: Ale nemůžete ji tu nechat a nestarat se, co se s ní stane. Tak
mladá děvče!

TOMY: Ženská se nikdy neztratí!

HELENA: Tomy má v téhle věci spoustu zkušeností.

TOMY: No, nemám pravdu?

HELENA: Ale nezapomeň, že už se jednou pokusila o sebevraždu!

TOMY: Vždycky dělaly ženské hlouposti kvůli mně.

KITTY se vrací.

HELENA: Paní Kitty, neviděla jste slečnu Kasako?

KITTY: Kde bych ji byla viděla? Snad na stadionu.

HELENA: U tebe nebyla, Tomy?

TOMY: To se dá těžko zjistit – já totiž – nebyl doma...

KITTY: Co se stalo?

HELENA: Opravdu si vzpomínám, že jsem ji poslední dny neviděla ani v hotelu.

KITTY: Zabíla se?

FRED: Tomu nevěřím. Kdo ji viděl, jak se tenkrát topila...

KITTY: No dovolte, pane Steepensi...

FRED: Nezapřela Wardenův trénink. Potopila se, pak vyplavala nadýchnout, no krátce k popukání, jen když si všimla, že pro ni neskočil Tomy, ale Pablo Moles, byla by se zlostí opravdu utopila. Jenomže to už Pablo nedopustil.

KITTY: Ne, jaký vy jste cynik, pane Steepensi!

HELENA: Doufám, že to neznamená nic zlého, ale rozhodně se musíme dovědět, co s ní je...

TOMY: Na sebevraždu to nevypadá. Mě ženy o tom vždycky uvědomí, když se chtějí zabít. Většinou píšou.

KITTY: Jak můžeš brát všechno tak paušálně, Tomy. Tohle je mladá děvče! Ryzost citu a čistota srdce! Vůbec sis nezasloužil, jak tě ta dívka měla ráda.

TOMY: Je to možné. Já se nechci hádat.

KITTY: Něco se musí stát!

FRED: Zatelefonuji do hotelu. Přece byste nemohl odjet, Tomy, kdybychom ji nenašli!

TOMY: To bych si vyprosil.

KITTY: Jestli si to děvče něco udělalo, nese za to odpovědnost pan Steepens.

FRED: Já? Jak to? Já s ní přece nic neměl.

KITTY: Ale vy jste jí namluvil, že je Tomy ženat. To byl počátek všeho zla.

FRED: Za prvé jsem to namluvil vám a ne jí, a za druhé – jak víte, že není ženat?

KITTY: Vidíte, že není! Teď jste se prozradil.

HELENA: Ale paní Kitty, pan Steepens měl pravdu. Tomy je už dávno ženat.

KITTY (*zarazí se, ale hned zase útočí*): Jak to víte?

FRED se dívá udiveně na HELENU.

HELENA: Docela jednoduše. Protože jsem jeho žena.

FRED: Co říkáte?

KITTY: To není možné.

FRED: Je to pravda, Tomy?

TOMY: No, už to skoro ani není pravda.

KITTY: Nepovídejte. Jmenujete se Smithová. A dáváte si říkat slečno.

HELENA: Nač mám někomu vysvětlovat, že nejsem slečna? Stojí to za to? Nač mám někomu říkat, jak se jmenuji? Je to taková čest, být paní Wardenová? Mně je milejší můj žurnalistický pseudonym. A konečně, mohu vás přesvědčit, tady je můj pas.

KITTY (*se vzpamatuje a najde zase svůj klid a jistotu*): – No, tohle manželství vám nezávidím, drahoušku.

FRED se chechtá.

KITTY: Já vím, čemu se smějete, pane Steepensi, ale – nechte na hlavě – já bych s ním byla jinak zatočila.

FRED se směje dál.

KITTY: Je to ale nevychovanec.

HELENA: On se nesměje vám, paní Kitty.

KITTY: Tak čemu se vlastně směje?

FRED (*smíchy sotva mluví, ukazuje na sebe*): Sobě – sobě.

KITTY: Blázen. – (*Obrátí se k HELENĚ.*) Tak vy jste jela přes moře inkasovat manželské štěstí, drahoušku! To se vám tedy povedlo!

HELENA: A vidíte – povedlo.

KITTY: Co?

HELENA: Našla jsem, co jsem hledala.

KITTY: Nepovídejte!

HELENA (*se směje*): Rovnováhu, paní Kitty.

KITTY: Rovnováhu – hm – to mně nikdy nechybělo. Ale vystřízlivěla jste, vidíte, drahoušku? Já také! Víte, že už ani nestojím o to, abych ho mohla potrestat? Ona je s ním hrozná nuda...

TOMY: Dovolte, Kitty, já jsem tady!

KITTY: To nevadí, Tomy, ty tomu stejně nerozumíš.

FRED vybuchne zase smíchy.

KITTY: Ten se chová jako pomatenec! – Víte, já už vychovala jiné muže, nežli je Tomy, opravdové muže – ale tímhle bych se jen sama potrestala.

TOMY: Kyselé hrozny.

HELENA: Je to opravdu jen náhoda, Tomy, nekřivdi paní Kitty proto, že tentokrát byly okolnosti proti ní, protože tebe si vzít nedá žádnou práci...

KITTY: Výborně. Tomy má tak měkké srdce, že to není žádná čest ho dobýt.

HELENA: A to my nejsme zvlášť citlivé, paní Kitty.

KITTY: Ne, ale i nám je to mnoho. Víte, když si pomyslím, že my dvě jsme se kvůli němu zneprátelily! Proč vlastně jsme se nedohodly hned? – Ale to je vaše vina, Heleno, vy jste ho znala, jste jeho žena.

HELENA: Dovolte, já ho leta neviděla. Vy jste ho znala takového, jaký je dnes.

KITTY: Ale, drahoušku, trvalo to jen deset dní.

HELENA: A já byla tenkrát děvče, kdežto vy jste měla za sebou několik manželství.

KITTY: Mně to nebylo nic platné, Heleno, já budu vždycky stejná jako prvního dne.

FRED: Stejně nezkušená.

KITTY: Stejně zkušená, pane Steepensi. Já už se narodila zkušená, proto se mně nemůže nic stát.

TOMY: Přece něco vás přivedlo z míry: když jsem vám ujel, paní Kitty.

KITTY: To bylo opravdu vzrušující, Tomy, ještě nikdy se mi to nestalo, proto jsem tě vydržela mít tak dlouho ráda.

HELENA: Spoléhej se vždycky jen na své zámořské lásky, Tomy, a potom na ty, které tě vůbec nikdy nepoznaly.

KITTY: Na ty dopisující. To jsou nejbezpečnější členové tvé milostné společnosti.

HELENA: Ale jenom pokud jim neodpoví, Kitty.

FRED: Dovolte, většinou jim odpovídám já.

TOMY: Ale ne v mých intencích. Fred má takovou citovou šablonu a pak jsou z toho ty sebevraždy.

KITTY: Sebevraždy! – Kasako! – Lidi, my zapomínáme na to dítě! Pane Steepensi, vzpamatujte se! Nesedte tady, jako by se nic nestalo! Copak nemáte žádnou fantazii? Nevidíte ji ve vl-
nách, nebo pod koly rychlíku, nebo... No něco se přece musí stát! Musí se jednat!

HELENA: Telefonujte, pane Steepensi.

KITTY: Především policii. Seženu vám přístavní policii. Taková věc se musí vzít energicky do ruky. Prosim vás, je tu někde přístavní policie? (*Atd., mluví za scénou pořád dál o těžce věci, její hlas se vzdaluje, až od výkřiku: Kasako, to jste vy, drahoušku? se zase blíží.*)

TOMY (*hned jak KITTY odešla z jeviště*): Fredy, nedovolte to!

FRED: Co na tom, ať se stará také někdo jiný, musím já všechno vypít?

TOMY: Nezačínejte si nic s policií, budeme tady muset zůstat. Udělejte něco, Fredy, ještě tuhle poslední službu a už na vás nebudu nic chtít... Jen ať dá Kitty pokoj, nikdo se jí neprosil...

FRED: Tak dobrá, když to musí být... Ale vy se mně odtud nehněte, Tomy, ať vás nemusím hledat po všech čertech! (*Chce odejít, vtom je slyšet KITTY za scénou.*)

KITTY: Kasako, to jste vy, drahoušku? (*Odpovídají jí zmatené hlasy: Co se děje, proč jste tak vyděšená, paní Kitty? atd.*)

FRED: Zaplať pánbůh, už se našla!

HELENA: Je to Kasako? – Opravdu, Tomy, ty máš víc štěstí než rozumu.

KITTY (*vchází na scénu*): A živa, má drahá, ani nevíte, jak jsem šťastna, že jste živa.

S KITTY přijde na scénu KASAKO, PABLO a BERTHERY.

KASAKO: Proč bych nebyla živa, paní Kitty?

KITTY: My jsme tady celí rozčilení, že nejdete, loď za chvíli odjíždí – už jsme si představovali to nejhorší!

FRED: Kde jste, prosím vás, byla, slečno? Od rána vás sháním, lístek opatřím, potvrzení, kajutu, a vy si někde chodíte – ještě že jste se laskavě dostavila před odjezdem.

KASAKO: A proč jste myslel, pane Steepensi, že chci jet „Kapitánem Jeffersonem“?

FRED: No dovolte, tak co jsem si vlastně měl myslet?

KASAKO: Přišla jsem se jen s Tomym rozloučit. Jedu teď domů, do Japonska, a zajímá-li vás to, nejsem už slečna.

FRED: Vy také ne?

KASAKO: Jsem teď paní Kasako Moles, rozená Toyama z Tainanu na Formose.

KITTY: Vy, Pablo? Jak jste to udělali?

PABLO: To bylo tedy strašně jednoduché, paní Kitty. Pan pastor Berthery nás oddal hned to odpoledne po finále.

KITTY: Berthery! A vy jste mně nic neřekl! Jak jste mně to mohl udělat!

BERTHERY: Novomanželé si to přáli.

KITTY: Přáli! To přece nemyslili doopravdy!

KASAKO: Ó, ano, paní Kitty. Chtěli jsme mít tajnou lásku. Co možná nejdéle. Aspoň tři dny, vid', miláčku?

PABLO: Ano, kuřátko.

KITTY: A kde jste byli celé ty tři dny?

KASAKO neodpovídá a pověsí se na krk PABLOVI.

KITTY (*pochopí*): Ach! – Drahouškové! To je tak krásné! Oni nebyli nikde! Oni nevyšli ani na krok z pokoje! – Vidíte, Berthery, to je láska!

TOMY (*k HELENĚ*): To je beztaktnost, co? Přejde živá a ještě ke všemu vdaná.

HELENA (*k TOMYMU*): Zjednodušilo ti to situaci. Už jsi zas takřka svobodný člověk.

TOMY: Nevěř tomu. A teď už to dokonce všichni vědí, že jsem ženatý...

Ozve se pískání parníku.

KASAKO: Pojdme na pevninu! Parník už píská. Sbohem, Tomy, doufám, že se na mě nehněváš!

TOMY (*odmítavě*): A!

KASAKO: Nikdy ti to nezapomenu, Tomy!

TOMY: Co?

KASAKO: Že jsi mě seznámil s mým mužem.

TOMY: A tak. Prosím, rádo se stalo.

KITTY: Neodcházejte ještě!

KASAKO: Musíme. Už je čas a pak také kvůli panu pastrovi.

PABLO: Slíbili jsme panu pastoru Bertherymu, že ho dovezeme na nádraží.

KITTY: Na nádraží? Copak vy opravdu odjíždíte, Berthery?

BERTHERY: Proč se divíte, paní Kitty?

KITTY: Vy přece odjíždíte? Po tom všem?

BERTHERY: Vy přece odjíždíte do Ameriky, paní Kitty!

KITTY: Co mám jiného dělat, když mě necháte odjet?

BERTHERY: Já vás nechám...

KITTY: Ano, tady mě necháte samotnou, opuštěnou, bez ochrany...

BERTHERY: Co chcete vlastně, Kitty?

KITTY: Přítel, Berthery! Ach, vezměte mě s sebou, drahoušku!

BERTHERY: Kitty! Opravdu chcete?

KITTY: Opravdu! Já budu tak snášelivá, drahoušku, to jste neviděl!

BERTHERY: A nebudete litovat už zítra?

KITTY: Kdepak, myslím, že budu úžasně šťastná, Berthery! Už to začíná, Berthery! Ach, já už jsem zase zamilovaná, drahoušku! (*Lehce ho obejmě.*)

BERTHERY: Na tenhle okamžik jsem čekal. „Jsi tolik krásný, prodlí jen.“

KITTY (*vzpomene si*): Moment! Moje kufry! Čekejte na mě v autu. (*Utíká pryč.*) Moje kufry vylodit! – Steward! Vylodit moje kufry! (*V směsici cizích hlasů zaniká její pokřik.*)

BERTHERY se směje.

FRED: Pane pastore, ještě máte čas. Utečte.

BERTHERY (*ještě se směje*): Před čím bych utíkal, doktore?

FRED: To ji neznáte! Ona si vás vezme.

BERTHERY (*ve smíchu*): To jsem právě chtěl!

FRED: Není možná.

BERTHERY (*už se nesměje, ale šibalsky karikuje svůj vlastní obraz duchovního*): Nepochopil jste poslání duchovního ve světě, doktore! – Naše poslání je potírat ďábla!

FRED: Chcete tím říci, že se nebojíte ani čerta?

BERTHERY (*zase se tiše zasměje*): Tak jest.

FRED: Všechna čest. Odvahu máte.

BERTHERY: Mám. Buďte zdrav, doktore.

FRED: Buďte zdrav.

Ostatní se mezitím rozloučili v pozadí, načež BERTHERY s PABLEM a KASAKO odejdou.

FRED: Tak, to bychom měli. Teď už nezbývá, než abych se ještě já odporoučel. Tomy, poručím vás ochráně vaší manželky...

HELENA: Děkuji, tohle místo už po druhé nevezmu. Sbohem, Tomy...

TOMY: Copak ty nejedeš s sebou?

HELENA: Ne. Nechce se mi do Ameriky.

TOMY: Ale podívej, mám tady tu druhou kajutu...

HELENA: Myslíš, abys ji zbytečně neplatil? Ta se ti cestou hodí.

TOMY: Mohla jsi to říci dřív. Nebyl bych dovolil Fredovi, aby mě nechal na holičkách.

HELENA: Nejsi přece malé dítě, Tomy.

TOMY: Nejsm zvyklý starat se o své věci...

HELENA: Aspoň se to konečně naučíš. – Prosím tě, jen abys nebyl překvapen. Dostaneš mou žalobu o rozvod...

TOMY (*ustaraně*): A co s tím mám dělat?

HELENA: Nic. Jenom nebudeš dělat žádné potíže.

TOMY: Ne, já to zahodím.

HELENA: Také dobře. Tak buď zdrav, Tomy. A přeji ti hodně úspěchů. Sbohem, doktore.

FRED: Doprovodím vás, slečno – pardon – paní Heleno – dovolíte?

HELENA: Ale já nejdu do města. Jdu si obstarat místo na jiném parníku.

FRED: To je náhoda! Já také.

HELENA: Ale já opravdu odjíždím, doktore.

FRED: Ano. Já vím. Já také.

HELENA: Ale já nejedu přes Ameriku.

FRED: Skutečně? Já také ne.

HELENA: Kam vy vlastně jedete, doktore?

FRED: Já? – Budete překvapena. Povím vám to večer na parníku.

HELENA: Škoda, byla bych to ráda věděla.

FRED: Proč?

HELENA (po malé pauze, jen jemu): Abych věděla, kam mám jet, doktore. (Oba se smějí.)

FRED (vezme ji pod paži): Domů, kam jinam. (Odcházejí a volají za sebou): Sbohem, Tomy!

TOMY (jim sotva odpoví, je dopálen, chodí sem a tam, vidí STEWARDA, zavolá): Steward! Doneste mně whisky! (Pak se mrzutě posadí.) Ať si jdou. Já je nepotřebuji. Nikoho nepotřebuji. Jsem dneska někdo, pánové.

STEWARD přijde s celou baterií lahví a skleniček, mohl by také přivést barový stolek, vezme jednu láhev a skleničku a nalévá TOMYMU.

TOMY: Vyhrál jsem tady mistrovství světa, víte to?

STEWARD: Slyšel jsem. Dovoluji si vám gratulovat, pane.

TOMY: Ne Evropy, Ameriky nebo Austrálie – světa, rozumíte?

STEWARD: Rozumím, pane.

TOMY: Přineste si skleničku, napijete se se mnou whisky.

STEWARD: Prosím, pane. (*Vrací se ke stolku pro druhou skleničku, pak zpět k TOMYMU, kterého už opustila špatná nálada, naleje, ale vtom zazní pískání parníku.*)

STEWARD: Pán mi promine. Moje služba končí.

TOMY (*nechápe*): Dobrá. Nevadí. Tak se ještě napijte.

STEWARD: Pán mi promine, ale mimo službu jsem abstinent. Zavolám pánovi svého nástupce. Gibbsi! (*Ukloní se a odejde, hned místo něho přijde DRUHÝ STEWARD.*)

DRUHÝ STEWARD: Čím mohu sloužit, pane?

TOMY (*se po něm vztekle podívá, vypije jednu skleničku, pak nový pohled, vypije druhou a řekne jen*): Odnést!

Zatímco STEWARD odchází a otrávený TOMY zůstává sám, padá opona.

Režisér Antonín Kandert pozměnil při představeních v Komorním divadle konec hry takto:

TOMY (*vypije jednu skleničku, pak druhou a vztekle s ní praští o zem. Pak řekne*): Zamést!

Opona.

Milena Balcarová
Olympijský vítěz
Veselohra o třech jednáních

Edice Drama

Ilustrace na obálce Kaspone/Shutterstock.com

Korektura Jaroslava Bednářová

Technická redakce Petra Kučerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 24. 1. 2025

ISBN 978-80-274-4393-2 (epub)

ISBN 978-80-274-4394-9 (pdf)

ISBN 978-80-274-4395-6 (prc)